

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bie, Jacob Christian.

Jacobi Ilias : en Beskrivelse over den store
Drikke-Helt Biberius, i Alexandrinske Vers, med
hosføjede mythologiske Anmærkninger.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : L. N. Svare, 1766

Fysiske størrelse | Physical extent:

106, [12] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

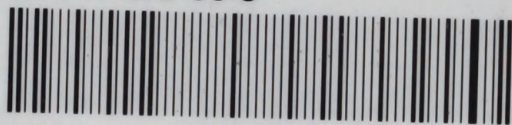
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 207.

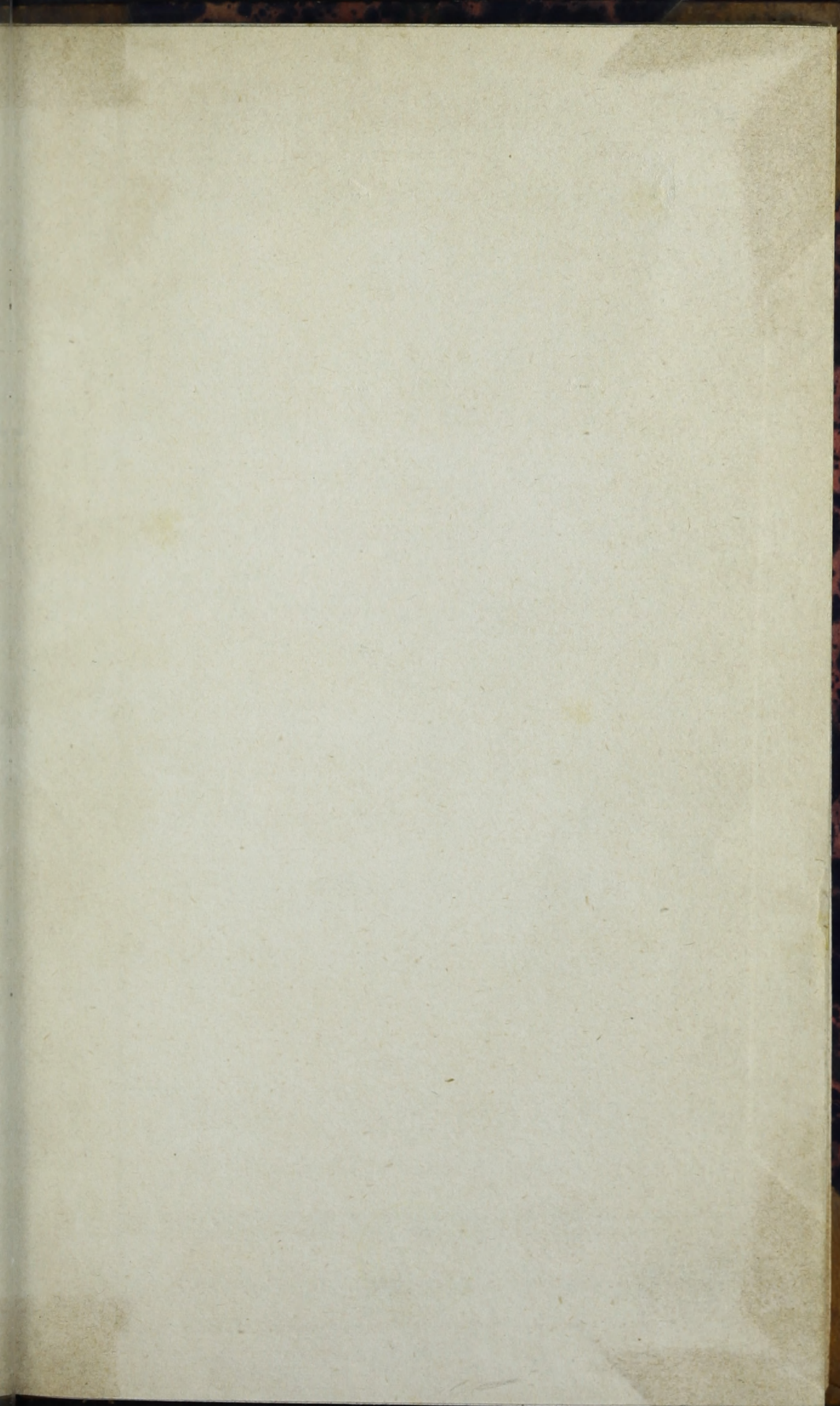
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 04412 3

+ REX

Jacobi Elias.

En
Beskrivelse

over

den store

Drikke-Helt

Siberius,

i Alexandrinske Vers,

med hofsneyede mythologiske Anmærkninger.

Af

Jacob Christian Bie,

Studiosus Philosophiæ & Juris.

Kjøbenhavn, trykt hos L. N. Svarre, 1766.

Jacob Christian Bie

no

Bie Christian Jacob

1800

Imprimatur,

C. F. Wadskær.

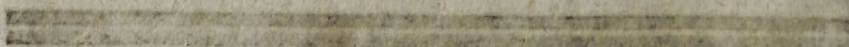
Bie Christian Jacob

und dessen theologische Sammlungen.

no

Bie Christian Jacob

Studienbibliothek des Herrn

1800, 1801

1800, 1801

Fortale.

G. L.

Seg leverer Dig herved et Skrift,
omendskiont det en er af saa
stort Værdie, at en anden Alexander
skulle ville forvare det i et Skrin af
Guld, er det dog en saa lidet, at det
kan indhegnes i en Rødde - Skal.
Drikke Helten, som mit Skriftes
Materie, er just ingen berømmelig
Person, en heller værd mange Vre-

Skrifter, men ville vi betragte nogle af de Helte, de i alle Munde udødelige Latinske og Græske Poeter have besyngt, ville vi finde at deres Character til Deels er maadelig nok. Jeg har og det med Overlæg, været vidtløstigt i at beskrive endog de mindste ubetydelige Ting, man fandt en Last mig derfor, uden tillige at dadle berørte Poeter, hvis Vidtløstighed mellem hvert, er stor og fiedsommelig nok. Kort; Jeg vil en gjøre videre Forsvar for mit Skrift, læs det i den Hensigt som jeg har skrevet det, saa forsvarer det sig selv! At give en billig og uskyldig Morale over en strafværdig Last, har været min Hensigt, og at blande Moralens Streng-
hed med en Munterhed i Udtroffelses-Maaden, mit Øyemeed; hvor vidt
begge

begge Dele ere opfyldte, maae Skion-
somhed omdømme. — Kand dette
Skrift, som har været min Tidsfor-
dri i ledige Timer, erhverve Læser-
nes, helst de Fornuftiges Behag, saa
er min derved havte Røye belønnet;
I øvrigt er jeg ubekymret om de
Ubilliges Dable-Syge. — Jeg haver
tilføyet nogle korte mythologiske
Anmærkninger, for at gjøre mit Ar-
beyde forstaaeligt for dem, som ingen
Kundskab have deri, og følgerig en
Kunde forstaae de hist og her indførte
fremmede Navne.

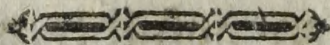
Jeg er med al Hønhagtselse

Den gunstige Læsers

Kjøbenhavn den 6te Sept.
1765.

L. L.

Aut or.

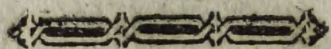
Kom her og see dig i et Spejl,
 Enhver som din Fornuft vanærer,
 Dig selv og Tiden med fortærer,
 Ved saadan en affskyelig Feyl!
 Som gjør: at; man paa Mennisker
 Og Dyr saa liden Forstkial kiender,
 Alt; fire Been allene er,
 Den Sag som Tvistigheden ender!

Jeg laster aldrig Druens Gæst,
 Ey heller dem, som samme drikke,
 Naar Overfløed og Misbrug ikke
 Gier stemme Følger af dens Kraft;
 Et Dyr, et ufornuftigt Kree,
 Kun drikker for sin Tørst at hemme,
 Dog dræber tidt et Menniske
 Fornuften for i Biin at svemme.

Hvor maae dog en fornuftig Siæl
En gysse ved at estertænke,
Hvor mange fæle Pine-Bænke
Man danner for sit eget Vel?
Forgift kun dræber gandske faae,
Bed Lægemidler flere falde,
Da en umaadelig Alttraae
Forbandler Honning selv til Galde.

Man ofte slyer og slyer de Ting
Erfarenheden onde kalder,
Men af et Svælg i andet falder,
Fordi man gjør for store Spring;
Noget er det, blant det meget som,
Fornuftige til Fæe omskaber,
Saa danner Vinen ved min Dom,
De allerlatterligste Alber.

Dens Misbrug føder Virkninger,
 Som sine i en Afgrund styrter,
 Nedsænker dem i slige Syrter,
 Hvor aldrig meer Oprensning er;
 En Moder er jo Drukkenskab
 Som alle andre Laster klækker,
 Thi; Tankens og Fornuftens Tab,
 Al Udyds Baand og Tøgel brækker.

Mit Skrift et lidet Udtryk giv
 Paa dem, som holde det for Værd,
 Et Lideligheds Spejl at være;
 Jo meer min Helt ophøjet blir,
 Jo meer han laaner Pennens Pragt,
 Desmeer hans Nedrighed jeg blotter,
 Desmeer fortiener han Foragt,
 Thi; tungen Roes er største Spotter.

Skiont Udbyd en udbyddes Kand,
Den dog Moralens Maal bør være,
Dg maaskee! Frygt for Skam, Banære,
Tidt danner en beskeden Mand?
Jeg næsten frilig sige tør,
At Prædiken og syndig Tale,
Saa megen Birkning neppe gjør,
Som muntert skiemtesomt Morale.

Indhold:

- 1ste Capitel Prologus.
 - 2 Cap. om Heltens Fødeland.
 - 3 Cap. om Heltens Fødsel.
 - 4 Cap. om Heltens Allder.
 - 5 Cap. Sileni Rejse til Pontus.
 - 6 Cap. om Heltens Ungdom.
 - 7 Cap. om Heltens Moders Død.
 - 8 Cap. Anicetis Gravsted.
 - 9 Cap. Anicetis Jordekjæder.
 - 10 Cap. om Heltens Næse.
 - 11 Cap. Anicetis Begravelse.
 - 12 Cap. Retterne i Heltens Gæstebud.
 - 13 Cap. Personerne i Gæstebudet.
 - 14 Cap. Drikkegæstene i Gæstebudet.
 - 15 Cap. om Gæstebudet.
 - 16 Cap. Slagsmaal i Gæstebudet.
 - 17 Cap. om Heltens Tale og Krig.
 - 18 Cap. Fortsættelse om Heltens Krig.
 - 19 Cap. Enden paa Maaltidet.
 - 20 Cap. Heltens anden Forsamling.
 - 21 Cap. Heltens Drikke-Prøve.
 - 22 Cap. Heltens Død.
 - 23 Cap. om Heltens Begravelse.
-

Forste Capitel.

Prologus.

Som heele Verden, hør den største Manddoms
 Prove,
 Som nogen Dødelig har endnu fundet øve,
 Forvegne Typhon (a) søer mod selve Himlen Krig,
 En Jovis Torden-Kiil til sidst har styrtet dig!

Men al den Bredsomhed Naturen fand opvække
 I Id, i Lust, i Band, har aldrig fundet krække
 Den mageløse Helt, hvorm jeg synge vil,
 Ach! gid Homerus, ach gid du endnu var til.

Saa

(a) Typhon var en af Riserne, som førte Krig med Guderne og bestormede Himmelen. De siges at være avlede af Terra (Jorden) og Erebus (Helvede); de fornemste af dem ere: Typhon, Enceladus, Ephialtus, Astræus, Jæpetus.

Sterkodder! du som har saa mangen Kiempe prøvet,
 Du Holger Danske! som saa mangt et Liv har røvet,
 Kom alle Helte, kom al Verdens Kiempe-Slæggt!
 Min Helt til Eders Trods beholder Overvægt!

Vel maa Arcadien en Typhons Magt berømme,
 Som lagde Bierg paa Bierg, men Flod paa Flod
 at tomme (d)
 Er endda større Kunst, en Hector mange slog,
 Og Alexander Skræk i halve Verden jog.

Vel knuste Hercules utalte med sin Riisle, (e)
 Men endda flere fik min Heltens Styrke føle,
 Han med sin Afsen: Riæst slog flere paa en Dag,
 End selve Samson i det største Nederlag.

Brunk

(d) Da Typhon tillig med de andre Riser vilde bestorme Himmelen, lagde de Bierg paa Bierg, for at komme op.

(e) Hercules var Jupiters Søn, som han avlede med Alcmæna i hendes Gemahls Amphitruos Gestalt. En uovervindelig Helt, for at gjøre ham udødelig, lagde Jupiter ham til sin sovende Gemahls Junonis Bryst at die, men da hun blev det vaer, trak hun Brystet fra ham; af den Melk, som ved den Lejlighed blev spilt, fingeris Melkevejen at være kommen.

Drunk en med Tapperhed graahærdet Formaalets Alder
 Min Heltes Støtte staaer, naar alle dine falder,
 Gaf alle Helters Roes og fast dig ydmyg ned,
 Tilbeed min Heltes Navn, erkjend din Uselhed!

Som Solens tændte Kreds de gyldne Phoebi
 Straaler, (*)
 Paa det udstrakte Blaa, sin Eigemand en taaler,
 Men noder Maanen selv, med sit Sølv-blanke Skin,
 I Nattens tause Mørk at kiende sit Fortrin,

Za! som den modige og Seyer-stærke Love,
 Naar hun er bister, grum og færdig til at rove,
 Da Staal og Jern er for hendes Magt som Straae,
 Mod intet andet Dyr i Bælde lignes maa,

Som ranke Ceder-Træ sin grønne Top oprenser,
 Og modig af sin Bælt mod Himlens Skyer knejser,
 Za! hæver sig, som det vil over Toppen see
 Den lave Tornebush, den Myge, Bidie; (**)

Som

(*) Phoebus er det samme som Solen.

(**) Virgilii Eccl. I. v. 16, quantum lenta solent inter
 viburna Cupressi.

Som Jovis Skiøde-Fugl (*) naar han i Lusten svæver,
 Og sig ved Bingers Hielp saah høyt mod Himlen hæver,
 Som om han Plejades (f) vil røre med sin Ryg,
 Seer andre Fugle an saa smaae som usle Myg.

Saaledes og min Helt mod alle Verdens Helte,
 Med hannem ingen Helt tør spende Kiempe-Belte,
 i Tapperhed min Helt al Verden overgaaer,
 Saa vidt som Søndre-Pol fra Norder-Polen
 staaer.

Styrk Phoebus, styrk du nu min svage Sang
 Gudinde,
 Og før mig op med dig hen til Parnassi Tinde,
 Du store Majæ Søn (g) en Pen af Phoenix giv
 Og smed i Æthna (h) selv Vulcan min Pennes
 Kniv!

Ja

(f) Plejades, Syvstjernerne.

(g) Mercurius, Gudernes Sendebud, var en Søn af Jove og Maja (en Datter af Atlas) han blev opfod paa det Bierg Cyllene i Arcadien, derfor kaldes han og Cyllenius og Arcadius.

(h) Æthna, et ildsprudende Bierg, der sagdes Jldens Gud, Vulcanus, at have sit Bertsied.

(*) Ornen var Jovis Skiøde-Fugl.

Ja hielper alle Nie Gudinder lærde Muser!
 Som boe paa Pindi (i) Top i luttet Marmor-Huuser,
 Kom vinged Pegasus (k) og løb i fuldt Galloup,
 Bring mig til Musers Boe og Zypocrene (l) op,

Saa skal jeg Muserne et Ere-Tempel bygge,
 Min Virak stændig skal paa deres Altar ryge,
 Men du Apollo skal i Marmor hugget staae,
 Og ugentlig et Lam hos mig til Offer faae!

(i) Pindus, et Bierg i Theffalien.

(k) Pegasus, Poeternes Hest, hvilken en Deel holde fore
 at være opkommen af Medusa Blod, da Perseus, Jovis
 Søn, hug hendes Hoved af.

(l) Zippocrene, en Kilde som opkom, da engang Pega-
 sus stampede med Foden i det Bierg Helicon.

Andet

Andet Capitel. Om Heltens Fødeland.

Belan begynd min Geist! udtøm nu dine Kræfter,
Giv agt I Verdens Folk, og I som komme efter!
Fortæl min Helte-Sang, hver Slægt fra Mand
til Mand!

Saa syng min Muse! syng, om Heltens Fødeland!

Hist mod den varme Kandt, hvor Solens Dødsaaage
Hver Morgen blinker i en ildrød dunkel Taage,
Naar den livsfalige Aurore (m) Morgen-Pragt
I Lustens Skied har giennt sin purpur røde Dragt,

B Hvor

(m) Aurora, Morgenrøden; da Ino flygtede for Athamas, som var besadt af Furierne og ihjelslog sin Søn Learchus, sprang hun med den anden Søn Melicerta ud Søen, hvor han blev forvandlet til en Sø-Gudinde, med det Navn: Leucothoe Matuta, eller Aurora.

Hvor Duggens Perle-Sved paa Blomstre-Senge
hviler,

Mens Titans (n) gyldne Mund til Bierge-Toppen
smiler,

Naar han af Thetys (o) Skied og-kolde Seng
opstaaer,

Da Morpheus (p) end paa sin tause Skildtvagt
gaaer.

Overtøver er det Stæd, der vanlig Aften-Sæde,
Hvor Solen skjuler sig bag Nattens tykke Klæde,

Men her, her er det Stæd, hvor hun igien opstaaer,
Og i sin Morgen-Pragt hver Dag paa ny opgaaer.

Kort sager mod Østens Kant, hvor hine Slod udslyder
Og sit Krystalle Vand i Havets Klarer gyder,

Der hvor den sufer ind mod Strandens tørre Kant,
Og i hver Bolge-Top, laer see en Diamant,

Thi

(n) Titan betyder Solen, den kaldes og hos Poeterne
Phoebus.

(o) Thetys, Havets Gudinde, en Datter af Coelus og
Vesta, var sin egen Broders Oceani Gemahl.

(p) Morpheus, Sovnens Gud, nedstammer fra Nox
(Natten) og Erebus — Morpheus, Phantasus og Icelus,
ere de som forarsage Slumren, de kand forvandle sig
i alle Gestalter. — Icelus, kaldes ellers og Phobetor.

Chi ved det Solen paa dens Perle-Bande spiller,
Naar den sig hæver op, og ind paa Stranden triller,
Den gir et Skin, som fast hvert Syn forblinde fand,
Der ved det Stæd, der var min Heltes Sødeland.

Der er et Stæd hvor selv Naturen villig yder
De ædle Druer, som den ranke Biinstok pryder,
Hvis Feedme trykket ud ved Pressens Evang og
Kraft,
Meddeler Mennisker sin søde Nectar-Saft.

Min Heltes Sødeland Biberien sig kalder (*)
Et Stæd, som var bekiendt i Verdens første Alder;
I gamle Kiempers Tid, da endda Biin og Mød
I deres Drikke-Kar, de store Horn, flød.

Da mand udi en Drik et Anker kunde tomme,
Og drak af slige Kar hvori man nu fandt søomme

B 2

Kort

(*) Biberien, af det latinske (bibo) jeg drikker, har
usejlbart i rum Tid været bekiendt.

Kort sagt: før Romulus (r) Ulvinden pattet har,
Min Heltens Fødeland før længst navnkundigt var.

Men hielp Calliope (s) ach hielp mig at beskrive,
Lær mig hvordan jeg skal en ret Afridsning give
Paa Heltens Fødsel, kom Apollo du fandt best,
Kom hielp mig og beskriv hans store Fødsels-Fæst!

(r) Romulus var den som byggede Rom, om hvilken man foregiver at han pattede en Ulvinde.

(s) Calliope er en af de nie Sang-Gudinder, hun paa-raabes gierne i Helte-Sange.

(t) Apollo, var Hovedmand for Sang-Gudinderne, han blev fød paa den De Delos af Latona Cæi og Phoebes Dotter, han var Gud for alle boglige Konster, for Musiquen og Poesien. Musiquen opfandt han da han slygtende for Juppiter, var Fæe-Hyrde hos Admetus, Konge i Thes-salien. Citharet er det Instrument hvormed han afbildes.

Tredie Capitel.

Om Heltens Fødsel.

Det var om Høsten og omtrent ved Jevndøgns
Tider,

Da Dagens klare Lys med Nattens Mørke strider,
Naar giennem Bægtens Tegn den gyldne Phoe-
bus gaaer,

Da Dag og Nat udi sin Egevægt end staaer,

Som i en hæftig Kamp naar tvende prøve Vælde,
Uvist til hvilken Randt at Seieren vil hælde,

Men ved det Solens Lys forlader Dagens Magt,
Den under Mørkets Aag blir meer og mere lagt,

Da blev vor Helt og født, lidt før end Midnats
Komme,

Imod den vanlig Tid at Dagen alt er omme,

Da Solen har sin Bogn til vanlig Nedgang
vendt,

Og Natten stiger op paa Himlens Firmament,

Da naar den Stierne: Hær begynder alt at tindre,
 Som den til Dagens Hevn vil Nattens Mørk
 forhindre,

Dg funkle hist og her i det omhvalgte Blaae,
 Som gyldne Spætter paa den runde Hvelving
 staae.

Men hør al Verden hør! o! Undringsfulde Stykke,
 Uryggeligt Bevīs paa Heltens Held og Lykke,
 Hør hvor Naturen selv et Vidne giver paa,
 Dg viser strax hvori hans Styrke skal bestaae!

Thi; da han, o! fortæl det Underværk min Muse!
 Blev født, befandtes han med tvende Drikke-Kruse,
 Een i den høyre Haand, saa blank som Engelsk Tin,
 Dg i den venstre een, som Dresdner Porcelain.

Hvor ofte hitter en Indbildningen Propheten
 I Fugle, Fiske, Fæe! Ja! Luften med Cometer
 So! truer Verden tidt, naar noget stort skal see:
 Mon noget større er end denne Hændelse?

Ja til Bepiis han var af Guderne velhyndet,
Hans Fødsel forud blev ved mange Tegn forkyndet,
Ehi, i den hele Tid hans Moder svanger gif,
Hun plaget var af en umættet Lyst til Drif.

Hvor stærk hun tørstede, man heraf best fandt domme,
Hun kunde i en Drif, tre fire Potter tomme,
Og i den hele Tid hun svanger med ham var,
Hun tvende Aamter Bün hver Maaned tom-
met har.

Men mod den Tid vor Helt til Verden skulde
komme,
Og trende Dage før hans Fødsels Tid var omme,
I Heltens Fødestad, paa Landet overalt,
Tre Mile vidt og bredt en hæftig Regn nedfaldt.

Ja, siig du tørre Jord! siig: har du kundet lædste
Dig nogen Tid med en saa rar og kostbart Bædste!
Det lutter Rødvinn var, som ned med Regnen flød,
Og i et Øyeblik, var hele Jorden rød.

Nu drak man tidt og tet, thi en og hver fandt tænke,
Maar selv Naturen vil saa overflødig stænke,
Mand kunde en forsmaae slig usædvanlig Gunst,
Et Ruus er kostbar tidt, nu fik man det omsonst.

Selv Nectar funde en meer sød og herlig smage,
Hver Skabning syntes Deel i denne Glæde tage,
Ja Træerne lod see ved Rysten af sin Top,
De havde Viinens Regn fra Roden suet op.

Hvert Dyr, hver Fugel som sin Tørst er vant at
lædſke
Med Vand, i Overflod nu drak den røde Bædſke,
Og Hovedtumlende ſin Fryd tilſyne lod,
Ja Fiſken spillede i ſin Wiin-blandet Flod.

Det regner idel Biin, og det saa overflodig,
Man havde ey meer Kunst, ey mere Møye nodig,
End holde Munden op, saa flød frivillig ind,
Den søde Nectar som opliver Sands og Sind.

Det Fader Bacchus var, som denne Regn forvoldte,
Og flig en Fryde: Fæst, for al Naturen holdte,
Hvormed han tydelig tilkiendegivet har,
At ingen uden han vor Heltes Fader var.

I Drukkenskab engang hans Moder Unicete
Faldt i en Slummer ved den klare Flod Bibete,
Der syntes hun at see i en mærkværdig Drøm,
At Guden Bacchus sig forvandler til en Strøm.

Hun syntes at hun drak af Strømmen nogle Draaber,
Og derpaa syntes hun at Guden Bacchus raaber:
Hør Unicete, hør! du føde skal en Dreng,
Jeg dig har værdiget min Kierlighed og Seng!

Hun derpaa vogner op og bort fra Floden ganger,
Og strax formærkede, at hun var blevet svanger,
Den Hændelse. vel stor, men en utrolig var,
Man veed at Guderne sig tit forvandlet har.

Den Gunders Mannifers Regentere og Fader,
 Den store Jupiter sin vanlig Skif forlader,
 Sig for Europæ (v) Skyld forvandler til en Tyr,
 Og hen til Creta med Agenors Datter flyer.

Han Dronning Leda (x) i en Svanes Skif bedrager,
 Og som en Satyr, han Antiope (y) behager,
 Vil

(v) Europa, Agenors (de Phoeniciers) Konges Datter, blev med et Skib, som førte en Dres Tegn, overført til Creta, heraf kommer den Fabel om Jupiters Forvandling til en Tyr; med hende avlede Jupiter, Minos, Rhadamantus og Eacus, Dommere i de Dødes Rige, og Sarpedon, Konge i Lycien.

(x) Leda var Tyndari, (Konge i Sparta) Gemahl, for at undgaae Jupiters Efterstræbelse, forvandlede hun sig til en Gaas, men Jupiter sig til en Svane, med hvilken hun fik tvende Æg, af det ene blev Castor og Clytemnestra, af det andet Pollux og Helena udflækkede. Nogle fortælle dette om Nemesis, Oceani og Thetys Datter.

(y) Antiope, var Lyci, de Thebaners, Konges Gemahl, med hende avlede Jupiter i en Satyrs eller Skov-Guds Gestalt, Amphion og Zethus, som bleve leverede Hyrderne paa det Bierg Cytheron i Boetien, at opføde.

Vil han til Danae (z) i luſte Taarn gaae,
 Han til en gylden Regn ſig ſtrax forvandle maae (*)

Da Riſſerne ſin Magt mod Guder vilde øve,
 Semele ſtore Søn ſig ſkabte til en Løve, (**)
 Saa lod han ſig og nu tilſyne ſom en Strøm,
 Og Heltens Fader blev i Anticetis Drøm.

O! kunde Mennifker kun Guder efterabe,
 Lod mangan Coridon af Glæde ſig omſkabe,
 Og blev fornøyet til en lekker Riſengrød,
 Naar kun hans Elſkede en Skeesuld deraf nød!

(z) Acrifiſius, de Grækerſ Konge var Danaes Fader, han blev af Oræcler ſpaaet: at hans Dotter Søn ſkulde ſlaae ham ihjel, hvorfør han af Frygt indſluttede hende i et høyt Taarn, men Jupiter forvandet, til en gylden Regn, neddryppede i hendes Skød, og avlede med hende Perſeus, da Faderen fornaam dette, ſluttede han hende og Barn i en Riſſe, og kaſtede den udi Søen. Hun landede paa Stranden af Daunia, og ſik Kongen der, Pilumnus til Ægte. Een Deel ſigee: hun blev drevet paa Land ved Seriphus, og gift med Polydectus, da hendes Søn Perſeus blev voksen, begav han ſig til Lariffa, hvor han uforvarende i en Enſtægting, ſlog ſin Morfader ihjel.

(*) Fir Taurus, Cygnus Satyrusqve aurumq, ob amorem Evropæ, Ledeſ, Antiopes, Danaes.

(**) Semele Søn er Bacchus.

Fierde

Fierde Capitel.

Om Heltens Amme.

Nu var alt Bacchi Son til Lys og Livet baaret,
 Hans Moder havde ham paa vanlig Viis udkaaret
 En Amme, men hvad skeer? han ikke die vil,
 Forgæves bød man ham de Die-Brøste til.

Tre Gange Solens Vogn sit Løb til Nedgang vendte,
 Tre Gange Mattens Lys den Stierne-Kreds antændte,
 Man lagde hannem til sin Ammes blode Brøst,
 Men Drengen skreeg og peeb, med en ynkværdig
 Røst.

Kort: da man alle Ting forgæves havde prøvet,
 Den omme Moder blev ret inderlig bedrøvet,
 Hun drak en Kande Viin af Kummer for sin Son,
 Og derpaa gjorde hun til Guden saadan Bøn:

Du

Du store Viinens Gud! du Gunders Ven og Broder,
Du som dog reddet blev af Bugen paa din Moder,
Som slaget blev og rørt af Jovis Torden: Kiil,
Den Gang hun Guden i sin Pragt beskue vil! (*)

Du som med Løver og de grumme Tigre florer,
Og i din tappre Haand en stor Viinranke fører,
Som i de spæde Aar dig selv opfostre lod,
Af Nymphen Nisa, rede ved Nili store Flod!

Jeg beder, at du ey din egen Søn forlader,
Du veed jo selv best, at du er Drengens Fader,
Du seer jo, at han ey sin Amme patte vil,
Siig Fader! siig hvad Raad jeg nu skal gribe til!

Hun Hovedet, maaskee af Vinen tungt nedhælder,
Og strax fornem en Lugt, som af en stor Viin-
Kielder, (**)

Chi,

(*) Semele, Bachi Moder, Kong Cadmi Dotter, begiærede af Jupiter, at han skulde komme til hende i den samme Skikkelse, som han besøgte sin Gemahl, Geddinden Juno (eller som naar han lignede) men hun døde, rørt af hans Torden Straaler, da Jupiter reddede Bachus af hendes Bug, og lod ham sye ind i sit Laar, hvor han blev fuld-
baaret.

(**) Ambrosiæque Comæ, divinum vertice odorem
spiravere - - - virg. Æneid. 1. I. vers. 101.

Thi, Guden Bacchus kom, og sagde: jeg din Bon
 I Naade haver haver hørt, jeg redde vil min Søn!

Strax derpaa Bacchus lod Silenum (a) til sig falde,
 Sin Fostersader, og saaledes til ham talte:

Min gamle Broder, du dit Æsel sadle maae,
 Og i et Vrende før mig til Pontus (b) gaae!

Silenus fik Beskeed, om hvad han skulde giøre,
 Og lovede, at han det troelig vil udføre,
 Fornøjet Bacchus blev, og kierlig takker ham,
 Hvorpaa de begge to sig tog en dobbelt Dram.

(a) Silenus, en gammel Druffenbolt, Bacht Fostersader og Stalbroder, liden af Statur, med et skaldet Hoved, lange Øren, en frum Næse, fedt Legeme og en iøf Bug, skælvende af Remmer, han hældede sig paa en Stof, eller reed paa et Æsel, saaledes beskriver Lucianus ham. vide Virg. Eclog. 6. Ovidii l. 2. am. & lib. 4. Metamorph.

(b) Pontus, Havet kaldes og Oceanus.

Femte Capitel.

Sileni Rejse til Pontus.

Silenus derpaa hen til Guden Pontus rider,
Og kom derhen omtrent ved Middags varme Tider,
Han fra sit Esel steeg, og hældende sig paa
Sin Stof; skiont skælvende, sit Ord fremsforte saa:

Du store Ocean! bekiendt til Verdens Ender,
Til hvilken Titans Bogn sit Løb hver Aften vender,
Hvorfra hver Morgen den opvakt af Horæ, maae
Med sine Heste som fand sprude Ild, opstaae (d).

Du

(d) Titan, Solen, hvis Bogn trekkes af de fire Heste: Pyrois, Phlegon, Eous, Ethon, som sprude Ild af deres Næsebore, siges at hvile i Havet og opvækkes hver Morgen af Timeræ (Horæ) som ere tre, nemlig: Eonomia, Dice, Irene; een Deel, hvoriblandt Pausanias, opregne kun tvende, ved Ravn Carpo og Thallote, ellers skal Themis være deres Moder og Jupiter deres Fader. Ovidius siger: de bevare Himmels Porte. Theocritus lader dem de langsomme.

Du store Vestæ (e) Søn, som med din egen Søster,
 Den smukke Tethys, dig, som en Gemahl forlyster,
 Du Havets, Flodernes og Vandets mægtig Gud,
 Hvis Afkom bredet er til mange Tusend' ud!

Den store Jovis Søn, den Viinens Gud og Fader,
 Dig paa det kierligste sin Hilsen melde lader,
 Og beder, du vil en af Nympherne formaae,
 At hun vil tage sig hans Søns Opfostring paa,

Som Anicete ham har født for tvende Dage,
 Men ingen Die-Mælk har endnu vildet smage,
 Og færdig er at døe af Sult; thi, hør min Bøn,
 Skik ham en Nymphe til og red hans kiære Søn!

Han

(e) Oceanus, Havet, siges at være en Søn af Coelus og Vesta, og at have sin Søster Tethys, til Gemahl, ved hvilken han har udbredet sin Afkom til 3000. af hvilke, Cal-lirrhoe, Philyra, Perseis, Xanthe, Daira, Zante, Electra, Tyche, Doris, Ethna, Ocyrhoe, Clymene, Plejone ere de fornemste — ellers har Partenope fød ham tvende Døttre, navnlig Europe og Thrace, og Pom-pholyge 2. navnlig Asia og Lybia.

Han din Belgierning vil taknemmelig forskyldes,
Og til Belønning han vil hele Floder fylde
Med Drue-Saft, ja paa de bedste Vine han
Vil gjøre dig saa rig, som du er nu paa Band!

Silenus ey saa snart sin Bøn og Tale endte,
Før strax Oceanus lod sine Nymphes hente,
Og gav Sileno en, som derpaa Afsteed tog,
Og vel fornøyet hjem til Fader Bacchus drog.

Den Nymfhe som han fik, det var just Eurynome (f),
Men da hun skulde til Sibirien henkomme,
Hun dannede sig om udi en anden Skif,
Og ikke Mælk, men Viin, i sine Bryste fik.

Strax diede vor Helt, ret som han kunde kiende
Og vide, Bacchus ham en Nymfhe vilde sende,

C

Ret

(f) Eurynome, en Dotter af Oceanus og Thetys,
hun holdes føre at være en Moder til de 3 Charites, Euphrosyne, Aglaja og Thalia, eller som andre kalde hende, Pasithea. Hun er en af Sæ Nympherne af hvilke først nemlig regnes: Sesticea, Zantho, Polyra, Rhodope, Argia, og Eurynome.

Ret som han kunde en af nogen anden Kraft
 Sin Nærings Gode faae, end Druens ædle Gæst.

En Nympphen Gudens Søn paa vanlig Viis
 opklækker,

Men hannem som en Helt fra første Tid optrækker,
 Hun holdte hannem fra al Natte-Søvn med Slid,
 Og vænte hannem til at sove Dagens Tid.

Den Helt, som vil sit Mod i Drikke-Feldten vove,
 Maae aldrig vænne sig om Mattens Tid at sove,
 Om Middags heede Tid, naar Solen skinner mest,
 Da tiener Ruusket mindst, og Sønnen allerbest.

Men at en Natte-Vagt formeget skulde svække
 Bor Helt, og hannem fra al Røe og Hvile trække,
 Hun ved Sirene Sang (g) mod lyse Morgenstund,
 Ham dysser i en sød og ret fortryllet Blund.

Vulca:

(g) Sirenerne vare Døttre af Achelous, Konge i Ætholien; en Søn af Oceanus og Thetys, deres Moder var Terpsichore, nogle sige det var Melpomene, andre Calliope, een Deel Sterope. De vare 6. nemlig: Parthenope, Leucosia, Ligea, Aglaope, Pisinoe, Thetyspropia. — Til Beltestedet lignede de Mennesker, neden til Fiske, eller som een Deel mene Fugle, de dyssede Folk i Søvn med deres behagelige Sang og siden styrtede dem i Vandet. Ved Sirener forståes skadelige Dølyster.

Vulcanus gjorde og vor Helt en kunstig Bugge,
 Som kunde uden Hielp bevæge sig og rugge,
 Paa samme Maade, som en velbeskænkhet Mand
 Maae rave, naar hans Been ey Kroppen bære kand.

Ja! kunstige Vulcan (h) hvad kand du ey arbejnde,
 Naar du i Sinde faaer, din Kone at bebrejnde,
 At hun beviser Mars en utilladet Gunst,
 Du fanger dennem med dit Garn og din Kunst.

(h) Vulcanus, Ildens Gud, blev af sin Moder Juno, formeddelt sin Hæsligheds Skyld, nedkastet paa den De Lemnoa, hvor han blev opfød af Alberne, ved dette Fald brækkede han sit Been. og derfor altid foreslilles hinkende. For at hevne sig paa sin Moder og gjøre hende Tort, forærede han hende en Stool, som var saa kunstig indrettet, at naar hun satte sig deri, sluttede den sig til af sig selv. For at hevne sig paa sin Gemahl Venus, som af Solen blev befundet i Horerie med Mars, smedede han et kunstigt Garn, med hvilket han overspændte den Seag de laae i, og saaledes til Svot fremstillede dem for Guderne. Han har tillige med sine Smede-Svenne Pyragmon, Brontes og Steropes, smedet Torden til Jupiter. Han er Gud over alle Smede-Kunstler, hans Verkssted er det Bierg Ethna, hans Arbejds-Folk vare de eenohjede Cycloper, som Apollo dræbte, for at hevne sin Søn Esculapii Død.

Siette Capitel.

Om Heltens Ungdom.

Man Blomstret af sin Roed sit Spire-Frøe strax
 Kiender,
 Den mindste Nalle i sin spæde Bext jo brænder,
 Og Rosen lugter i sin Purpur-farvet Knop,
 Før den ved Gloræ (i) Haand til Udspring luk-
 kes op.

Sig Fuglen ved sin Flugt i Lustens Rige glæder,
 Og i sit Element den stumme Fisk sig væder,
 Magneten elsker kun sit Jern og Nordens Kuld,
 En Agsteen trækker Straae, men Dvægsølv
 trækker Guld.

Alt

(i) Gloræ, som de Græker kalde Chloris, er Gudinde for Blomsterne. Marsagen til hendes Dyrkelse er denne: En berømt riig Hore i Rom, ved Navn Flora, gjorde det Romerske Raad til Arvinger, med det Vilkaar: At hendes Gudsels-Fest, skulde holdes høytidelighvert Aar. Efter nogen Tids Forløb for at skule denne Skam, at man af Gier- righed gjorde saa megen Ære af en Hore, blev hun udgivet som en Gudinde for Blomsterne og under det Navn dyrket.

Alt Skabt, maae sin Naturs Tilbøielighed følge,
 Deter kun Protheus (k) som fand sin Art fordølge, (*)
 Men, Grenden viser strax de Frugter Træet bær,
 Vor Ungdom Billede paa vores Manddom er.

Den som Minerva (l) med sin Viisdom fyldet haver,
 Den, som Apollo gir de Musicalske Gaver,
 Den som af Guden Mars (m) et stridbart Hierte
 faaer,
 De viise hver sin Lyft i Ungdoms spæde Aar.

E 3

Saaledes

(k) Protheus, Neptuni og Phoenice Søn, kunde paa-
 tage sig hvilken Skik han vilde, han siges at vogte Neptuni
 Dværg, og ved Nymphen Ancæa, at have avlet den store
 Harpe-Spiller Arion.

(*) Est in Carpathio Neptuni gurgite vates —

Cæruleus Protheus — — — — —

Armenta & turpes pascit sub Gurgite Phocas. Virg.
 Georg. v. 387 - 395.

(l) Minerva, Gudinde for boglige Kunster, holdes fore
 i fuld Rustning at være kommen af Jupiters Hierte bles
 den Glød Triton, hun blev kaldet Pallas, siden hun omkom
 den vingede Risse, som vilde bestæmme hende.

(m) Mars, Krigens Gud, Jupiters og Junonis Søn;
 een Deel holde fore, at da Juno saae hvorledes Jupiter
 avlede Minerva af sin Hierte, fik hun Lyft til at føde et
 Barn uden Mandes Samqvem, hvorfors hun efter Gloræ
 Raad, fik sat paa en Urt i de Oleniske Marke, hvoraf hun
 blev svanger, og fødte Mars, hvis Søster er den gruelige
 Bellona, som i Krigen hidser Følk sammen.

Saaledes og vor Helt sin store Art udviser,
 Thi fra de spæde Aar han idel Druer spiser,
 Hans Mad var altid Salt, hans Drik var idel
 Biin,
 Hvo fand ey see en Griis vil blive til et Sviin?

Man kunde tydelig fra første Tiid fornemme,
 At Helten vilde ey sin høye Herkomst glemme,
 Hans Drikke-Lyst blev meer og mere aabenbar,
 Hans Alders toe Gang sex knap endda fyldet har.

Førend han i et Drik toe Potter kunde tømme,
 Og drak, saa mangen Helt af Marken maatte rømme,
 Som dog navnkundig var udi sin Drikke-Kunst,
 Men prøvte Styrke med vor unge Helt omsonst.

Za, staae dig tappre Helt, og viis ifra din Bugge
 At du i Manddoms Aar ey ved et Ruus vil rugge,
 Bliv ved og drik til du den Seners Palme naaer,
 Som mangen Drikke-Helt forgiaeves sveder for!

Nu maatte Helten alt sin første Modgang døde,
 Af en uventet Sorg, som vædede hans Døe,
 Og endda meer hans Hals, ja foster mangen Taar,
 For han den samme af sit Sind udryddet faaer.

O! en uventet Sorg, o! hielp mig at beskrive
 Melpomene ((n)) den Sag, og ret Afriidsning give,
 Saaledes som jeg bør, paa dette Hierte-Skaar,
 Som er det første og det største Helten faaer!

((n)) Melpomene, er en af de nie Sang-Gudinder og den
 Poeterne gierne raabe paa, naar de ville skrive noget sørge-
 ligt. De nie Musers Navne og Forretning fandt erfares af
 følgende Latinske Vers :

Calliope Heroes, Clio acta, Thaliaqve ludit,
 Comica, Melpomene tragica, & Polymneya Mimos,
 Terpsicoren Citharâ, ac Euterpen tibia mansit,
 Gaudet amans, Eratoqve Lyræ, Uraniaqve polorum.

Syvende Capitel.

Om Anicetis, Heltens Moders Død.

Som naar det Spenle-Band mest roligt er og stille,
Dg Solens Straaler i dets Perle-Draaber spille,
Om af en Hvirvel-Bind det hastig blir opost,
Saa kom og Sorgen midt i Heltens Glædes Høst,

Som naar den lette Fugl paa Træets Grene vanter,
Dg til et Fryde-Maal de Spire-Knoppe sanker,
Om han ved Skyttens Haand blir sældet, dræbt
og skudt,
Just naar hans Liddre-Neb den Lokke-Mad har
brugt.

Ja, som naar Solens Pragt den klare Kreds opfylder,
 Og med sin Straale: Glands opliver og forgylder,
 Om Kolus (o) i Hast Storm-Binde slipper ud,
 Og fylder Luften op med Bulder, Brag og Brudd. (*)

Saaledes i en Hast blev Heltens Hierte saaret,
 Hans Moders leve-Traad uventet blev affsaaret,
 Siig, grumme Parcae (p) siig, om den var spun-
 det nok
 Paa eders falske og uvisse Skiebne: Rok!

C 5

En

(o) Kolus, en Søn af Jupiter og Acesta, eller Serigesta, Hippatae Dotter, han var Gud over Vindene og residerede paa de Koliske Øer; navn. Lipparen, Hieran, Strongyle.

(*) Maria ac Terras Cælumqve profundum,
 qvippe ferant rabidi secum, verrantqve per auras, Virg.
 Æn. I. v. 63.

(p) Parcae, Skiebneens Gudinder, ere tre i Tallet, de have en Lykke-Rok imellem sig paa hvilken de spinde Menniskers Leve-Traad, Clotho trækker Rokken, Lachesis spinder, og Atropos skær Traaden af. Herom er det bekendte Latinske Vers:

Clotho Colum bajulat, Lachesis net, Atropos ocat.
 De have Tilholds Sted i Helvede, hvor Pluto regierer, som af nogle holdes for deres Fader.

Concordes stabili fatorum numine Parcae. Virg.
 I. Eccl. 47. v.

En Dag, o! skælv min Pen ved dette Sørge-Stykke,
 Gif Anicete ud, paa vanlig Viis at trykke
 Af Druerne den Most, den søde Nectar-Saft, (r)
 Som eene bringes frem ved Pressens Evang og
 Kraft.

Den mørke Aften kom, og Dagen var alt omme,
 Men Anicete til sit Hiem ey vilde komme,
 Man tænkte, maaskee hun betaget af et Ruus
 Har slumret; eller ey fandt sinde op sit Huus.

Omsider gik man ud at søge efter hende,
 Men kunde intet Spor af Anicete fiende,
 Man skreeg og raabte, men med et forgæves Haab,
 Skiont Echo selv med Glid fordobler deres
 Raab (s).

Jeg

(r) Nectar, var Gudernes Drik, dens Ligtighed beskri-
 ves allevegne af Poeterne.

(s) Echo, holdes føre af Rierlighed til Narcissus, en
 Søn af Cepheus og Nympphen Lyriope, at have omstabt
 sig til en Steen-Klippe, og allene beholdet den blotte Stem-
 me tilbage; Hun holdes ellers føre at være Skov-Guden
 Panes Hustru.

Jeg troer en Hercules meer ynksomt kunde vraale,
 Og til den dove Strandom Hyla, Hyla (t) skraale, (*)
 Da Rilde-Nympherne den smukke Dreng bortsneg,
 End man nu overalt om Anicete freg.

Men det forgiaæves var at søge eller raabe,
 Hvad Gienstvar kunde man af Anicete haabe,
 Hvis Siæl ved Acheron (v) i Charons Færge
 var, (*)
 Hvis Legeme man ved Vîn-Pressen fundet har,

At

(t) Hyla, var en Dreng, som Hercules meget elskede, da han var med Jason i Argonauternes Tog, for at hente det gyldne Stind i Colchis, stikkede han denne Dreng i Land at hente Vand, da Rilde-Nympherne bortsnappede ham.

(*) Ut Littus, Hyla, Hyla, omne sonaret. v. Eccl. 6. v. 44.

(v) Acheron, en Søn af Ceres og Jorden, fød i Bithynien, blev dømt til Helvede fordi den stæffede Riserne Vand i den Strid med Jupiter, er ellers en Flod over hvilken Siælene blive førte til de Dødes Rige.

(x) Charon, er den gamle Færgemand, som i sin brøstfældige Baad, fører Siælene over til de Dødes Rige, og bringer dem til den anden Breddes af Floden Acheron, han passer tillige paa Indgangen til de Dødes Rige.

Portitor has horrendus aquas & flumina servat,
 terribili squalore Charon

Virg. 6. An. 299. v.

Alt ligge følesløst foruden Liv og Sandse,
 Et lidet Stykke fra, laae hendes Hoved-Krandse,
 Et Beggere af Sølvs med sin forgyldte Fod;
 Hvoraf hun daglig drak, ved hendes Side stod. (*)

Hun laae som i en Blund, og i en listig Dvale,
 Naar Siælen synes i den tause Søvn at tale,
 Og frie fra Kroppens Bylt, i Tankens store Ring,
 Fremviser Billeder af Skæbnens skjulte Ting.

Hun havde en engang sin Leve-Farve mistet, (**)
 Ret som den blege Død en havde sig fordristet (***)
 Alt røde Alt med Gæt, skönt hun var stiv og død,
 Hun i sit Ansigt dog var blussende og rød.

Men

(*) Serta procul Capiti tantum delapsa jacebant
 & gravis attrita pendebat Cantharus ansa. Virg. Eccl.
 6. v. 16.

(**) Color vitalis.

(***) Døden, som kaldes Mors, er efter Poeternes
 Sigende en Datter af Ratten, til ham blev en oprettede Al-
 tere, en heller nogen Dyrkelse beviist ham da han altid er
 uforsonlig.

Men just den blussende og røde Farve bliver
 Een, skönt ugrundet Grund, hvorføre man tilskriver
 Den søde Blinens Must at den en Aarsag var,
 Som Anicetis Død saa hastig voldet har.

Saaledes kand man let forhaste sine Domme,
 Saa uvis er man dog paa Dødens visse Komme,
 Man seer sin Morgen, men en veed sin Aften-Strund,
 Den vogner ofte syg, som slumrer frisk og sund.

Saaledes gif det og med Heltens dyre Moder,
 Hun fik af Phlegetons (z) og Lethe (a) Glemfelses-
 Floder
 En usorventet Drik, men saadan en dog en,
 Som fra Elysio (b) til Livet viser Ben.

Ehi,

(z) Phlegeton, er en Flod i de Dødes Rige, som holdes fore et flyde med brændende Luer. Een Deel tilkægge den samme Egenkab som den Flod Lethe.

(a) Lethe, en Flod sammesteds, hvis Bænder havde den Egenkab, at hvo som drak deraf glemte alle forbigangne Ting, til denne Flod sagde man, de Dødes Siæle blev hængte at drikke førend de skulde gaae i andre Legemer.

(b) Elysium, de Lykkeligens Boliger efter Døden.

Ehi, hun uventet og i beste Ungdoms Dage,
 Maas uformodentlig fra Verden Afssked tage,
 Hun slumrer i en Hast den allersidste Blund,
 Og sukker Dyet til i en uventet Strund.

Saa lidet fandt man dog paa Livets Tryghed pukke,
 Det allermindste Blæst er mægtig til at slukke
 Vor Leve-Lampe, som fandt aldrig holde Stik,
 Ehi, Livet er en Drøm og Tiden er et Blik!

Ottende Capitel.

Om Unicetis Gravstæd.

Vor Helt sin Moder strax til Ære lod oprette
Et Mausolee, (c) og i marpesist Marmor (d) sætte,
Der med slig Prægtighed og Kunst udhugget var,
Som om Alcimedon (e) det selv arbejdet har.

Her

(c) Artemisia, Dronning i Carien, lod af Kierlighed til sin afdøde Gemahl Mausoli, oprette et Gravstæd af Marmor, som for sin Prægt og Kunstighed, blev regnet for et af de syv Verdens Underværk, siden kaldes ethvert prægtigt Gravstæd et Mausolee.

(d) Marpesus, et Bierg paa den Æge Parus, hvoraf man faaer den haarde pariske Marmor.

(e) Alcimedon, var en fortræffelig Kunst-Arbejdere.

Divini opus Alcimedontis. Virg. Eccl. 3. v. 37.

Her saa man Qvinderne paa Bacchi Fæst at danse,
 Hift sad Victoria (f) og fletter Seyer-Kranse
 Til den berømte Helt, den tappre Viinens Gud,
 Som stod bedækket med en spættet Tigers Huud. (*)

Rundt omkring Guden var en Viingaard forestillet,
 Der stod en Gedebug, og Viintræ-Knoppen pillet, (**)
 Dernæst Silenus paa sit gamle Æsel kom,
 Behængt med Potter, Glas, og Rander runden om.

Fædt

(f) Victoria, Gudinde for Seyer, en Dotter af Styr, som avlede hende med sin egen Fader Acheron. Hun gjorde Jupiter Bistand imod Riserne, og til Belønning erhvervede den Ære for sin Moder Styr, at Guderne skulde sværge ved hende, hvilket de og siden have gjort, og var en reent ubrødelig Fæd.

(*) Dette var indhugget i Marmor-Arbejdet, i Billeder.

(**) Een Gedebug blev ofret Bacchus, fordi den gnæver Viintræ-Knopperne.

Tedt ved afbildet var den døde Anicete,
Bed hendes Hoved randt den klare Floed Bibete,
Hvis Bredde runden om heel kunstig prydet var,
Med store Ranker, som de modne Druer bar.

Men midt i Graven var, o! hvilket Mesterstykke,
Som andre knap kand troe og knap min Pen
udtrykke,
Et Bandspring hugget ud i Skabning af et Soiin,
Som sprang, ja! men hvormed? med blot To:
Fajer-Biin!

Her fandtes alt hvad Kunst i Marmor kand frem-
bringe,
Arbejdet syntes fast Materien for ringe,
Ja! Anicete, ja du var det ogsaa værd!
Nu gaaer jeg fra din Grav og til din Jordefærd.

Niende Capitel.

Om Unicetis Jordefærd.

Da alle Ting med Glid og Kunst var bragt i Lave,
 Her kun tilbage stod den Døde at begrave,
 Kom Musa mig til Hielp, beskriv den Pomp og
 Pragt,
 Hvormed hun til sin Grav, sit Mausolee blev
 bragt.

Liggiksten blev af fir og tyve Karle baaret,
 Som Helten havde selv med Glid dertil udfaaert,
 Udvalgte Helter, som med femten andre Duns
 Har druffet i en Træk, og endda bar sit Ruis.

De ginge Par og Par, men Gangen var ey lige,
 Man saae dem snart til en snart anden Side vige,
 De kastede sig hid og did udi sin Gang,
 Ret som en drukken Mand naar Beyen er for trang.

Snart

Snart som et Skib naar det med Vind og Bølger
strider,

Ja, som en Vog naar han paa sine Skøyter glider,
Paa Bandets glatte Broe, paa Jisens falske
Baand,

Behændig tumler sig til høyre, venstre Haand.

0 Saaledes de sig af og til paa Benen slengte,
 2 Paa Brystet af enhver tolv store Glasser hængte,
 Hvoraf de mellem hvert en Lædse-Drik sig tog;
 - Og derpaa Glaserne imod hverandre slog.

Men denne Glas-Musique sig Sørge-Lyd forvolder,
 Alt omkringgaaende ey sine Taarer holder,
 Saa huul en Sørge-Lyd af hele Skaren kom,
 Som naar man raaber i en Tonde der er tom.

Næst disse kom igien en anden Sørge-Skare,
Som paa et Skianke-Bord den Dodes Bæger bare,
Og rundt om Breddene paa samme Bæger staaer:
De trøstelige Ord: God Taar! God Taar!
God Taar!

Saa manges tørstig Siæl ved dette Ord blev trøstet,
 Ja Anicete i sin Livs-Tid selv forlystet,
 Og tedt ved Bægeret paa Skienke-Bordet stod
 Syv Glasfer gammel Viin, og den som ret var
 god.

Bag efter blev en Vogn af sorte Heste føret,
 Hvorpaa et Stykfsad i Procession blev føret,
 Udi hvis hule Bom naar den var tør og tom,
 Et gandske Regiment af Drankere fik rom;

Selv den fatale Hest, de Grækers Mesterstykke,
 Som endte Ti Aars Krig med de Trojaners Lykke,
 Hvis Bug af Grækers List og Baaben svanger
 var,
 I Størrelse en Priis for dette Stykfsad bar.

Paa Siderne af det var tvende store Porter,
 Hvorved tolv Drenge stod, iforte hvide Skiorter,
 Og de omgierdede med sorte Belter var,
 Hvori enhver af dem en liden Stofmess bar.

Men midt i Fadet stod en gammel Drikke-Broder,
Og ret i Overflod udeste Sorge-Floder,
Ja med sli'g ynksom Røst tilkiendegav sit Tab,
Som naar en drukken Mand maae giøre Regenskab.

Herefter fiørte man en vældig Brændviins Amme,
En liden gammel Mand sad midt oppaa den samme,
Med en Solvknappet Stok, et liden Glas hvorom
En Ring var skaaret, som betegner Maal og Rom.

Derneft gik Fod for Fod en velbessienket Skare,
Og en forsølvet Skienk paa sine Skuldre bare,
Hvori Boutellier, Glas af allehaande Sort
I sine Rækker var opstillet, smaat og stort,

I fra de prægtige og store Glas-Pocaler,
Hos hvilke ofte Viin og fielden Viisdom taler,
Indtil de mindste Glas hvori en Kroemand fand
Ud pine Taar paa Taar, til Pine for Forstand.

Derefter gik en Hob i lange sorte Klæder,
 Af dem, som lee i Sorg, og tidt i Glæde græder,
 De kun for Modens Skyld med dette Følge var,
 Og under Kiortelen enhver sin Flaske bar.

Og saa kom Helten selv, sig hældende paa Evende,
 Han paa sit Hoved bar en Krands udaf Bedbende, (*)
 En Diener gik foran, og bar en stor Vocal
 Udaf den fineste og blankeste Crystall.

Og dernæst bare sex i Glasperne Liqueurer
 Af hvidt og rødt og gult, og alle slags Couleurer,
 De raabte mellem hvert; udvælg dig ficere Siel
 En liden Trøste-Taar, og sørg dig en ihjel!

Men hielp Callioppe! ach! hielp mig at beskrive
 Vor mageløse Helt, og ret Afridsning give,
 Udaf den Yndighed, som fandtes over alt
 I Heltens prægtige og mandige Gestalt!

At

(*) Bedbende, er en Urt, som var helliget til Bacchus.

Alt vilde Deel for Deel beskrive og opregne,
Og al den Yndighed vor Helt besad, aftegne,
Alt for vidtloftigt var, nej bliv min Muse, bliv
Kun ved hans Ansigts Skik, og samme ret beskriv!

Hans Dyne sunklede som tvende Klare Luer,
Og deres Farve var som beste Rødvins Druer,
Hans Pande bred og smuk som paa en Engelsk Tyr,
Hans Kinder blussede langt meer end Skagens Fyr.

Men kom min Pen, beskriv vor Heltens store Næse,
Den var ret som et Skildt, hvoraf man kunde læse,
At Heltens Legeme var som et Magazin,
Hvori man Dplag gjør af Brendevin og Biin.

Siende Capitel.

Om Heltens Næse.

Ach kunde du min Genst et Mesterstykke vise,
 Og i en en værdig Sang hans Næses Værdi prise,
 Du til en Helte-Sang et saadant Forraad fandt,
 Ved hvis Beskrivelse, du Seyer: Palmen vandt.

Stræbsomme Vittighed! mon alle dine Toner,
 Alt hvad man Klygt og Kunst i største Hønde nævner,
 Som i en Kunstlet Pragt, et indbildt Værd bestaer,
 Mon de og du imod Naturen selv formaaer?

Belan! begynd min Pen, hans Næse at asmale,
 Den laae ret som en Høj imellem tvende Dale,
 Ja næsten som et Bierg, hvis svære Marmor-
 Krop,
 Sig i en krummet Bugt mod Skyen reyser op;

Hvis

Hvis Ryg i Midten i en Runding sig ophøyer,
 Og lidet efter lidt mod Enden sig nedbøyer,
 Hans Næse, som var stor, men derhos lidet frum,
 Den med Rubiner var beprydet runden om.

Som naar det dyre Guld indfatter Edelstene,
 Og i et dobbelt Bærd sin Skønhed vil foreene,
 Naar Kunstners lette Haand gjør begges Bærdie
 rar,
 Saaledes det og med vor Heltens Næse var.

Bring store Mogul frem, den største Skat du eyer,
 Søg Edelstene op, som Lod og Unzer veyer,
 Leed, søg og grav udi Indostans svangre Skød,
 Bring mig en Edelsteen, der er saa prægtig rød,

Som de Rubiner paa min Heltens Næse funkse,
 Hvis Glands Carbuncles og Rubiner kand fordunkse,
 Men Næsen i sig selv var ikke rød, en blaae,
 Man begge Farver der heel kunstig blandet saae.

Thi; Rødt var i det Blaae, og Blaadt var i det Røde,
 Men begge Farverne saa net tilfammen støde,
 Alt skiont nu en, og nu den anden vides først,
 Dog fand man ikke see og sige, hvo er størst.

Som Kobberet, naar det af Jordens Skiod udgravet
 Ved Arbejd, Tid og Kunst, blir luttret, smeltet, lavet,
 I runde Plader støbt, en deylie Farve har,
 Saaledes af Couleur min Heltens Næse var.

Kort; jeg ey skrive fand, og du Enap kunde læse,
 Alt hvad der siges fand om Heltens store Næse,
 men Anicete! men, hvor blev din Jordsfærd af?
 Kom, lad os see, hvor du blir nedlagt i din Grav!

Ellevte Capitel.

Om Anicetis Begravelse.

Nu kom til Graven hen den gandske Sørge-Skare;
De andre standsede, men de, som Risten bare,
Tre Gange op og ned rundt omkring Graven gik,
Da midlertid blev holdten traurig Glas-Musique,

Man stødte store Glas og smaat imod hver andet,
Den grove Sørge-Lyd og fine, smukt blev blandet,
En saadan Trauer-Musique blev holdet trende
Gang,

Da Skaren midlertid tre (Sørge-) Biser sang.
(Drikke-)

Det store Stykfad man til Graven derpaa bringer,
Syv Gange Drengene sin lille Stokmes svinger,
Syv Gange udi Rød, paa Fadet syv Gang slog,
Til sidst man Tappen med en samlet Magt uddrog.

Som

Som naar et Mølle-Band mest stort og heftig flyder,
 Og uformodentlig udaf sin Demning bryder,
 Det med en voldsom Fart, et skræksomt Brag og
 Bruus,
 Bortskyller Folk og Fæ, nedriver Stok og Huus.

Med saadan Susen, Wiin af dette Stykfsad flyder,
 Og Anicetis Grav en Offer-Bædske yder,
 Saa hendes døde Krop fandt sømme i sin Grav,
 Men Wiinens Fald en Lyd i Gravens Marmor
 gav,

Ret som en stridig Bæk fra Bierge-Toppen rinder,
 Og faaer en dobbelt Fart af Beyens bugtet Hinder,
 Den Graade hviid, blant Steen og stejle Klister
 gaaer,
 Tilsidst med heftig Suus paa Klippens Odde slaaer.

Nu var alt Graven fuld, og Fadet blev tilproppet,
 Saa snart, som Tappen i sit vanlig Hul var stoppet,
 Hver Dreng tre Gange slog paa den et vældigt
 Slag,

Saa kom den Amme med sit Brendeviin for Dag.

Den

Den lille gamle Mand i Glasset nie Gang skienker,
Dg nie Gang hendes Grav med Brendeviin bestenker,
Dg raabte ynkelig: Det er den sidste Taar,
Du Anicete af en trofast Tiener faaer!

Saa kom den Skare frem, som bar den Dødes
Begger,
Man det ved Hovedet i hendes Kiste legger,
Sny Glasser gammel Viin blev ogsaa sadt derved,
Dg derpaa raabte man: Du Døde, flyd i Fred!

Nu var den Døde alt i Gravens Hule puttet,
Dg Liigbegiængelsen blev med en Tale sluttet,
Af ham, som Hovedet udaf Stykfadet stak,
Dg den Afsødes Skaal ved Talens Slutning drak.

Man sig fra Graven bort og hjem igien begiver,
Hvor Sørge-Skaren af vor Helt beværtet bliver,
Med et saa kosteligt, som kostbar Giestebud,
Det jeg nu stunder til i Sang at føre ud.

Solste Capitel.

Retterne i Gæstebudet.

Tænk en min Fæser, at min Muse her vil skrive,
Og en Aftegnelse paa slige Netter give,
Hvor Kunst og Krydden, for en egen Smag at
faae,
Tidt paa den beste Mad, en Afsmag sætte maae.

Her mange Ketter ey paa Bordet stod i Lave,
Hvis Overflodighed tidt gjør en sulten Mave,
Hvis Mængde ofte i en graadig Graadsers Bøim,
Forliges mindre, end toe Paver udi Rom.

Ney, først paa Bordet tolv Bajona-Skinker stode,
 Af dem, som vare ret vel saltede og gode,
 Og Svine-Hoveder, indsyldede der var,
 Saa mange som man Mænd ved Bordet tæller har.

Derneft

Derneft to Tusinde ret fede Rigske Bøtter,
Som meer en lekker Mund, end sulten Mave mytter,
Og saa et vældigt Gad med store Glamske Sild,
Og ret en skøn Salat af samme lavet til.

Derneft en Forraad var af fede Helle-Slynder,
Og til det Maaltid blev forbruget fire Tønder
Hamburger roget Rød, hvortil man spiste Raal,
Fem Tønder saltet Torsk, gif med i dette Maal.

Og femten Gierdinger Islandske Lamme-Tunger,
Ja, om min Muse end i femten Timer svinger,
Jeg dog vil troile paa hun fandt beskrive alt,
Ohi, tænk min Læser, tænk, naar nitten Tønder
Salt

Til dette Helte-Maal allene blev forødet,
Hvad Forraad der da var af steget, koldt og sødet,
Jeg frygter, hvis jeg meer om dette Maaltid skrev,
At baade du og jeg, min Læser! tørstig blev!

Trettende Capitel.

Om Personerne i Gæstebudet.

Min Muse kunde vel opfylde hele Blade
Med deres Navn og Rang, som rundt om Bordet
sade,

Nok er det, at det ey var fyldt med blotte Navn,
Som stor Parade gjør, men ofte liden Gavn.

Først i en Lehnstoel, sad Helten, hvis Carbuncles
Bed hver en Skaal han drak, igiennem Glasset funkler,
Derneft Calmusius, en gammel Drikke-Heldt,
Som havde været med i Bacchi Tog til Feldt.

Saa Herr Potatius, vel værdig at berømme,
Som tolv Vocaler til hvert Maaltid kunde tømme,
Og skiont et hvert Vocal tre fire Potter tog,
Han tømmede den ud, og ikke Aanden drog.

Derneft

Dernæst Herr Trinkmirzu: og saa Herr Brandt:
weinsåuser:

Saa Herr von Altconjac: og saa Herr Wieders
tåuser:

Hr. Poncedarius: og Hr. von Dobbelt-Dram:

Hr. Rothenwein: og Hr. Brandastus Kariam:

Hr. Bierbaum: Telibus: og saa Hr. Sinkelfresser,

Som aad sit Brendeviin: og Hr. de grot Stok-
messer:

Herr Abasyr: Klacbast: Nacheswärmer:
Krankelspiis:

Romusus: Nücterfeind: Bierbastus: Jun-
gergrüis:

Hr. Koldsup: Hr. Stikut: som de fornemste vare,

Og just de samme, som den Dødes Kiiste bare,

Jeg troer, om Band blev Viin, man med det
halve Belt,

Knap kunde fylde Een, saa stor var hver den Helt.

Nest disse Helte, sad den anden Sorge-Skare,

Som og udvalte Mænd og Drikke-Brodre vare,

Jeg ey opregne fand enhver i sær ved Navn,

Dog veed jeg, hver en var en gammel Natte-Navn.

Men den, som øverst sad, hans Navn ey bør forjættes,
 Men ham en Seyer-Krands af Viintræ-Blade flettes,
 Det uforsvarligt var, isald hans Navn forgik,
 Og en en Ære-Sang og Helte-Stotte fik.

Ja! maaskee Tidens Mørk og Glemfomhedens Kule,
 Maaskee den Krukke, som det sidste Støv saae skiule,
 Og skiuler mangen Helt, som Tiden Ære gav,
 Isald hans Been og Navn ey fik den samme Grav.

Hvis nogens Navn blir skiult, hvis nogens Stotte
 falder,
 Saa er det Skam for dem, som leve i den Alder,
 Og ikke tegner op for Estertidens Mand,
 Alt, hvad som drabeligt og tappert kaldes fand.

Om al Merkværdighed i Mørkets Skiul blev giemmet,
 Om Alexander selv i Tiden blev forglemmet,
 Om Verdens Bunderværk ey havde mere Navn,
 Men evig tyffet blev i Glemfomhedens Favn.

Saa skal du dog et Stæd i Estertiden nyde,
Saa skal min Geist og Pennen Tapperhed dog pryde,
Som det fortiente Navn af Jochum Sinkel bar,
Og som jeg før har sagt, ved Heltens Maaltid var.

Han havde som Soldat i Bacchi Krige tienet,
Og derved Tapperhed i Krig og Drik foreenet,
Han var den beste, ved det Regiment han stod,
Ehi, skönt han ikke slog, saa drak han ned for God.

Men det, hvorfor han mest er værdig at berømme,
Og som al Verden maae for Helte-Skykke dømme,
Ja, som en Momus selv, til Avinds Harm og
Trods,
Ey nægte kand og skal den velfortiente Roes (g).

E 2

Hvort

(g) Momus, en Søn af Sønnen og Ratten efter Noeternes Sigende. Skönt deene intet roesværdigt selv forettede, vidste han dog altid at laste andre, og Gudene vare ey selv fri for hans Dagle-Syge.

Hvori paa Magt og Klygt saa stor en Prøve vides,
 At man er uvis om, hvorfor han mest bør prises,
 Nok er det, begge Toe er værd Berømmelse,
 Og Gierningen bestod omtrent i følgende:

Da Fader Bacchus, som en vældig Seyer-Herre,
 Lod med sin hele Magt en Stad engang indspærre,
 Og efter lang Forløb en nogen Seyer vandt,
 Fordi han idelig en tapper Modstand fandt;

Bor Iochum Sinkel kom omsider frem for Dagen,
 Og bød sig friligt til at ende hele Sagen
 Med en utænket List, hvis Lige en er læst,
 Naar jeg undtager den Trojanske store Hæst.

Thi, Fader Bacchus den belejrede Bue forlader,
 Og efterlod en Snees med Viin og Brendviins Fader,
 Blandt dem, men fuldt af Fjof, det store Styk
 fad var,
 Jeg ved Begravelsen for længst beskrevet har (*).

Saa

(*) Vide Pag. 50.

Saa snart var Bacchus en med sine Stridsmænd
borte,

For de Beleyrede kom ud af Byens Porte,
I en Forhaabning om at finde Sølvs og Guld,
Men vores Jochum sandt, der lod, som han var
fuld,

Og end sov Ruset ud, men da han blev opvækket,
Han stillede sig an forvirret og forstrækket;
Hey! raabte han: skænk i, lad flyde som en Elv,
Omsider loed han dog, som han kom til sig selv.

Som Myrer paa en Dalm i Myre. Tuen vrimsle,
En anderledes Folk om hannem sammenstimsle,
At see den Fange an, som lukte Dyne op,
Nu han omringet var af en nysgierrig Trop.

Han sukker, puster, og han vrider sine Hænder,
O! vee mig, raabte han: som nu først seer og kiender,
At jeg er Dødens Mand, af mine efterlade,
Fordi jeg sagde sandt, men Sandhed er forhadet.

Man blev begierlig, meer af dette Nytt at vide,
 Og lover, at han en det minste skulde lide,
 Man bød ham sige frem, hvorfor han blev igien,
 Og hvorfor Bacchus drog saa usforventet hen?

O! sagde han: Jeg skal den hele Sag forklare,
 Til Hevn, fordi man mig har sadt i saadan Fare,
 Nu seer jeg dog, at de har fulgt mit gode Raad,
 Som blev i Jørstningen beleet og forsmaat,
 At tale Sandhed her, min Hevn og Nød udkræve,
 Jeg raadde til, jo før, jo heller at ophæve
 Beleyringen, som en medførte nogen Gavn,
 Men satte Grendse for vort vidt berømte Navn.

Til Slutning Bacchus selv mit Raad for nyttigt
 Kiendte,
 Men mine Alvinds-Mænd af Bitterhed optændte,
 At jeg en skulde Deel i nogen Vre naae,
 Men under Eders Haand min Død og Ende faae.

Mig lagde rusende paa dette Stæd tilbage,
Jeg beder kierligst, I vil Medynk med mig drage,
Man gav ham Frihed strax, og trode paa hans
Snak,
Hvorpaa man aabnede et Fad, og deraf drak.

Men de Beleyrede, nu fri fra Krigens Møye,
Besluttede, sig ret af Hiertet at fornøye,
Og for desimere at opmuntre deres Sind,
De alle Fadene i Byen bragte ind.

Men hør, min Læser, hør, nu Jochums Heste-Stykke,
Nu gik det ud derpaa, at sviire og at drikke,
Han drak saa længe, til hver Byens Mand var fuld;
Een sov, en ravede, en tumlede omfuld.

Derpaa han Folket af det store Styksfad kalder,
Og Bacchus derpaa strax bevæbnet overfalder
Den Bye, som han i Viin og Sovn begravet fandt,
Og meer ved Jochums List, end at sin Krigshær
vandt.

Siortende Capitel.

Om Drikke-Bahrene i Giæstebudet.

Ach min Calliope! hvis du nu kunde flyde
 I Viin, og nogen Hielp af Fader Baccho nyde,
 Det faldt dig en saa tungt, i Sang at føre ud,
 Hvad Viin her druffet blev ved dette Giæstebud.

Alt vilde hver slags Viin beskrive og antegne,
 Alt for vidtløstigt blev, jeg ikkun vil opregne
 Hvor meget her blev brugt, men knap fandt huske
 alt,
 Thi, tænk hvad Viin de drak, som aad saa meget
 Salt!

Men for at sætte ret det fede Gles i Knibe,
 Af Brendeviin blev tømt, nu een, nu anden Pibe,
 Det Brendeviin man drak, kun tyve Piber var,
 Hvoraf man gte bløt til Ponce forbruget har.

Alf Rødvijn tømte man kun 16ten Ope-Hoder,
Ehi, Hr. von Dobbelt Dram, og Hr. Stikut,
hans Broder,
Hr. Poncedarius og Hr. von Alt: Conjac,
Ey denne Viin fordrog, men heller Fransk Viin
draf,

Hvoraf man tredive og fire Fader tømte,
Og tolv med Port a Port, man heller ey forsømte,
Halvtredsindstyve man af Rinsk Viin Ammer fik,
Og udaf gammel Viin stod hundrede paa nik:

Man tusend Glasser af Champagne kunde regne,
Og af Bourgogne-Viin et dobbelt Antal tegne,
Jeg tier endda med, og vil ey tale om,
Svo Fade Urach, tolv med beste Gammel-Rom.

Min Sang Gudinde selv fortunlet maatte blive,
Ifald jeg skulde alt og hvert i sær beskrive,
Ehi, som en stridig Strøm her allevegne flød
Den Crystal klare Viin, det fede Ol og Mied.

Hvor meget druffet blev, min Læser selv fandt tænke,
Naar firsindstyve Knap til Fylde kunde skænke,

Skiont hist en Zebe (h) her en Ganymedes bar, (i)

Dog som en Tantalus (k) hver Gæst ved Bors
det var.

(h) Gadiinde for Ungdom, berømt for sin overmaade Skionhed, holdes for at være en Dotter af Jomo, hun opvartede som Skænkerste ved Jupiters Læse, indtil hun engang ved en uheldelig Hændelse ravede over Ende og paa en uanstændig Maade blottede sine Lemmer, hvorover Jupiter fortørnet fratog hende sin Tieneste og overgav den til

(i) Ganymedes, en Søn af Kona Tros, som af Jovis Orn blev opført til Himmelen og blev hans Mundskænk, til Slutning har Jupiter af Kierlighed til ham og for at gjøre ham Ære, sædt ham blant Stierne, hvor han bær Navn af Vandmanden.

(k) Tantalus, bekendt af sin Rigdom, en Søn af Nymphen Plothe, for at prøve Gudernes Alvidenhed, indbød han dem engang til et Maaltid, og fremsatte for dem en Ret tillavet af sin egen Søn Pelops. De andre Guder aaded ikke, men Ceres fortærede hans Skulder-Blad. Til Straf herfor blev han i Helvede sat midt i Vand under et Æble-Træ, men plaget af ulidelig Hunger og Tørst, kunde han aldrig nyde noget af Vandet eller Frugten, skiont han idelig forgæves snappede derefter. Han er ellers et artigt Billede paa Gærrighed.

Femtende Capitel.

Om Gæstebudet.

Da Alting færdigt var, vor Heltes smukke Gæste
Sig satte ned til Bords, men en til Maaltid læste,
Men det som mere er, de først en Psalme sang,
I hvilket hvert et Vers blev endet med Kling! Klang!

Hvor var en denne Sang opbyggelig at høre,
Den syntes endog de livløse Ting at røre,
Vocaler, Glas og Krans sin Fryd tilsyne lod,
Og mange danset ned ifra det Stæd de stod.

Ret som naar Svovlet sig i Jordens Siemne tænder,
Og naar den Hæstighed hvormed det ulmer, brænder,
Kun for at søge Lust, i Jordskiælv brænder ud,
Og fylder Lusten op med Bulder, Brag og Brudd.

Med saadan Hæftighed og Heltens Gæste vræale,
Ja! Huuset rystede, da de tog til at særeale.

Binduer, Dørre, op af sine Hengsler sprang;
Det kalder jeg en stor og mægtig Helte-Sang!

Da Sangen ude var, da tog man til at spise,
Jeg deres Udsærd ret berømme maae og prise,
Her brugtes ingen Tvang, her levde alle frit,
Hver fulgte kun sin Smag og egen Appetit.

Een tog en Gleskæfink, og een en Helle-Slynder,
Een skristede en Sild, ret som en fattig Synder,
Een hevnedes sin Harm paa Tunger, som et Lem,
Der mæer end tienligt er, saa ofte fører frem.

Een styrede sin Sult paa lutter Rigske Bøtter,
Og een ey anden Mad end Sild-Salaten skjøtter,
I godt Hamburger Riød een tog sit fulde Maal,
Eens Mund var glindsende udaf den fede Raal.

Med Mad i eene Haand, Drik-Karret i den anden,
Man baade sørgede for Maven og for Panden,
Man ey af andre Glas end af Pocaler drak,
Een raabte neppe Krik! før anden svarte Kraf!

Vor Helt udviseede ret at han var en Mester,
I at opmuntre og fornøye sine Gæster,
Han aad kun gandske lidt, men drak af Hiertets
Rod,
Selskabet muntert blev, og fik et lidet Mod.

Men da begyndte man at snakke, skrige, siunge,
Og da kom Hiertet frem paa Spidsen af hvers Tunge,
Jeg næsten sigte tør: At Viinens hede Kraft,
Har meer Beltalenhed end al Naturen skabt.

Thi, nu blev hver en Helt, et Lexicon af Kunster,
Og mere flog, jo meer han fik af Viinens Dunster,
Een blev en stor Jurist, een Mester var i Sprog,
Een var i Søemandskab, een Agerdyrkning flog.

Een i den spilte Wiin, Triangler, Vinkler maler,
 Mens een om Stiernerne og Himlens Globe, taler,
 Een støber Staten om, een præker som en Præst,
 Een taler om sin Troe, den anden om sin Hest.

Een af Barmhiertighed fast færdig er at græde,
 Een bander paa, at Wiin er hele Livets Glæde,
 Een svær, at Fylderie er en afskyelig Last,
 Han bander ved hvert Glas, og drikker lige fast.

Een sidder færdig til at rave om paa Jorden,
 Men raaber idelig paa: Orden, Orden, Orden,
 Ja, hvad Berømmelse fortiener ey den Mand,
 Som endog ordentlig, et Ruus sig drikke kand!

Dg een ved Wiinens Kraft forvandles til en Skjalder,
 Saa at hans Tale kun i Riim og Sang udfalder,
 Een aabenhiertet blir, og fuld af Ærlighed,
 Een kysker, slikker Folk af lutter Rierlighed.

Kort:

Kort: da enhver af sig og af sin Blisdom praler,
Og een i Halsen paa den anden stændig taler,
Saa har den største Ret, som højest skraale kand,
Hver hører kun sig selv, men ey sin Sidemand.

Ey noget Mølle-Band saa stor en Larm kand fore!,
Som den man kunde her ved Heltens Taffel høre,
Man siger gandske vist at sex af Skienkerne,
Bed denne Længighed, har tabt sin Horelse;

Saa gaaer det gierne til, hvor Viin er Blisdoms
Kilde,
Der er Beskedenhed kun sielden med til Gilde,
Hvis du paa Løndoms Skriin vil aabne Laas og
Laag,
Saa gjør en Daare først ved Druens Kræfter
Flog!

Sextende

Sextende Capitel.

Om Slagsmaalet i Heltens Gæstebud.

Hør Kris! du som er al Rivs og Evedragts
Moder,

Dg altid Ufreds Sæd i Hiertets Ager poder,
Siig, siig, hvorforre kom det Ufreds Dræbe-Krud,
Dg splittet Glæden, midt i Heltens Gæstebud!

Som naar den faade Giff, sig bolster, tumler, spiller,
Dg paa det Speyle-Band sig tryg og rolig triller,
Da selv Nereides (1) det muntre Spil see an,
Som vises over alt paa Havets stille Plan.

Da

(1) Nereides, Søe-Nympher Nerei Døttre, er 50 i Tallet, de fornemste iblandt dem ere: Galia, Spio, Pasithea, Glaucæ, Cymodoce og Ligea, hvilke omringe Tritons Bogn.

Da Skovens Dotter tryg iblant de Bolger
 vanker,
 Som med en Benne-Mund kun labepaa dets Planke,
 Om da Orcanerne uventet røre op
 Og plante Skræk og Gruue paa hver en Bolges
 Top,

Saaledes Ufreds-Storm i Frydens største Sommer
 Og Evdragts Galde midt i Viinens Sodhed kommer,
 Som om Pandora (m) her sin Kiste aabnet har,
 Saa oprørt, vred og ond det hele Sælskab var.

S

Saa

(m) Pandora, for at straffe Prometheus, lod Juppi-
 zer ved Vulcanum giøre et Kvinde-Renniske, som blev kaldt
 det Pandora, fordi enhver Guddom gav hende en Egens-
 skab. Pallas gav hende Viisdom, Mercurius Velsalens-
 hed, Juno Skionhed, ic. men Jupiter gav hende en Kiste
 opfyldt med alle Skrøbeligheder, paa det hun igien skulde
 forære den til Prometheus, men da han af Forsigtighed ic
 vilde røre den, har en ved Nava Epimethus aabnet den,
 da altsammen fløj ud, Haabet allene som laae paa Bunden,
 blev tilbage da han i en Hast lukkede Laaget igien.

Saa vidt min Muse veed Aarsagen til den Trætte,
 Var liden af Værdie, og kun bestod i dette:

Hr. Poncedarius for Hr. de Trinkmirzu,
 Slog udi Jorighed et Brendviins-Glas i tu,

Hr. Poncedarius derfor blev beskyldet:

Han havde ey sin Pligt i Drikke-Regler fyldet,
 Men levnede en Taar i Glasset, naar han drak,
 Hvorfor Hr. Trinkmirzu ham kaldte en Polak.

Den anden kunde ey en sliig Beskyldning taale,
 Og sagde: Broder kom! vi vore Glas vil maale,
 Hvoorpaa han Glasset tog, men udi Jorighed,
 Det maaskee noget haardt mod Bordet satte ned.

Det sprøde Glas det sprang, hvad! sagde strax den
 anden,

Vil du mig giøre Tort? strax greb han til Olfanden,
 Og til den anden slog, men da han ramte feyl,
 Han knuste med det Slag et stort og prægtigt
 Speyl.

Hr.

Hr. Poncedarius greb til en Lyse-Stage,
Men Trinkmürzu hans Haand behændig slog til-
bage,
I Hænder og i Haar de paa hinanden kom,
Hvorpaa de begge toe til Gulvet tumler om.

Man strax det hele Lav forstørre og ophæver,
Hver gjorde hvad hans Pligt i slig Tilfælde kræver,
Men ved den Lejlighed at man vil styre af,
Man just en Lejlighed til større Slagsmaal gav.

Een var den eenes Ven, een andens Drikke-Broder,
Een kiendte hines Faer, en anden dennes Moder,
Kort sagt, de stridende oppippe nu alt hvad
I Hiertet for var skjult af nyt og gammelt Had.

Nu blev da Krigen med slig Ivrighed begyndt,
Som den formaliter og forud var forkyndt,
Boutellier, Kander, Glas, som Rugler sværmer
om,
Hist fløy et Glas med Viin, og hist en Kande Rom.

Een med en Ponce-Skaal blev slagen udi Panden,
 Og lutter Rodviin flød af Skiægget paa en anden,
 En vældig Fleske-Skank een udaf Bordet tog,
 Og som en Hercules med denne Riølle slog.

Mens een med Brendeviin den andens Dyne fienker,
 Den Tredie hans Ring med Kaal og Fet bestænker,
 Een med en Spege-Sild den anden vilde slaae,
 Een med en Glaske, een med Glas i Haanden
 laae,

Toe stod og kysse des, men tvende laae og droges,
 Og nogle sad og drak, mens andre stod og sloges,
 Ja baade Gult og Bord og Dug var gandskerød,
 Ey udaf Helte-Blod, men af den Viin der flød.

Massacre sølede Glas, Kruse, Potter, Fade,
 Men da de stridende ey endda slog Chamade,
 Saa blev Viberius forbittret, bister, grum,
 Hvorpaa han rejste sig, og frem paa Gulvet
 kom.

Strax af Verbodighed enhver tilside viger,
 Og derpaa Helten med en mandig Stemme siger:
 Jeg skænker ved min Siæl! en mindste Draabe
 meer,
 Saa fremt I ikke strax igien forlige Jer!

See! hvad Formaninger Land virke og forvolde,
 Helst naar de saadan Begt og Fyndighed indholde,
 Enhver strax stille blev og fredsom som et Lam,
 Hvorpaa man til Forlig drak runden om en Dram.

Hver stræber nu igien sin Hidsighed at lædffe,
 Og dæmpe Breden med den søde Viinens Bædffe,
 Al Had og Bitterhed i Hast forglemmet blev,
 Og man den hele Sag paa Drifkens Regning
 ffrev.

Syttende Capitel.

Om Heltens Tale.

Nu var den største Larm alt standset nogenlunde,
 Hver satte sig til Bords, det beste som han kunde,
 Men Helten, som i alt heel estertænksom var,
 Af dette Klammerie en skøn Anledning taer.

Til efterfølgende bevægelige Tale;
 Den jeg optegne skal fra Hoved indtil Hale,
 Skiont jeg den samme en i Sang kand bringe
 frem,
 Med Halvedelen af sin Syndighed og Klem.

" Hør sagde vores Helt: I tappre Bacchi Sønner,
 " Som nok paa Druens Kraft og ædle Styrke
 skionner,
 " Og vide at den kand opvarme Helters Blod,
 " Ja end til Kiellinger meddele Magt og Mod!

" Nu

- " Nu saae jeg Virkningen udaf den Gud I dyrke;
" Det uforsvarligt var, om I jer store Styrke
" Indbyrdes øve vil, hvo Steen mod Stene slaaer,
" Han knuser begge Toe, og Ild af begge faaer.
- " Men hele Verden skal Beviis og Frugter fiende
" Derpaa, at vi vor Magt til bedre Kand anvende,
" Vi udaf Druens Kraft vort Mod og Styrke
" faae,
" Til dens Fortplantning vi og samme bruge maae.
- " Der er et herligt Land mod Verdens Østre Kanter,
" Hvor ret Naturen selv frivillig Druer planter,
" Og hvor en herlig Biin langt meer end Nectar
" sød,
" Opfylder af sig selv af Jordens svangre Skød.
- " Men dette Canaan med Udyr er begroed,
" Og af uchristne Folk og Hedninger beboet,
" Som endda værre er end Beester, ja end Sviin,
" Thi, tænke, de holde det for Synd, at drikke Biin.

- " De har en Gandens Lov, en Alcoran de lyder,
 " Som dem med Biinens Drik al Livets Lyst for-
 byder,
 " Hvis Stifter sikkert er et Beest, en Hest, en Nar.
 " Nok er det dette Land os gandffe tienligt var.
 " Thi, kom og lader os et Manddoms Stykke vise,
 " Som hele Verdens Slægt Forundrings-fuld maa
 prise,
 " Vi hvoer en Siæl udaf det Land udrydde vil,
 " Som ved Naturens Ret, en dem, men os hør til.
 " Og naar den Gierning vel og snart er bragt til ende,
 " Vi vore Baaben til en anden Randt vil vende,
 " Der er et andet Stæd hvor Cofse-Bønner groer,
 " Hvoraf en Drik blir kogt, jeg troer til Gandens
 Moer,
 " Jeg ikke for min Død den stemme Drik, kand lide,
 " Thi, kommer, lader os med Mod og Manddom
 stride,
 " At tage ind det Land, hvor Biinens Siender
 boer,
 " Og plante Druer der, hvor Cofse-Bønner groer!

Enhver

Enhver indtaget blev af Taleren Heltten holdte,
Og den et Fjende: Skrig af hele Skaren voldte,
De klappede Haand i Haand og raabte med en
Mund;
Lev! lev! vor store Helt! og døde hver Tyrkisk
Hund!

Strax Heltten renser sig, blir staaende og raver,
I Haanden en Vocal paa trende Potter haver,
Og til Taksigelse drak hele Ravets Skaal,
Hver gjorde ham Besfeed igien med samme Maal.

Han strax udvælget blev til samtliges Anfører,
Og en og hver i sær et Eedligt Løfte gjører:
At hvis de ey indtog det skionne Büinens Land,
De al sin Leve-Tid kun skulde drikke Vand!

Hvis Eed og Løfter fandt et Menniske forbinde,
Man kunde ey en Eed af større Kraft opfinde,
Ehi, før en saadan Helt sin kære Drik forlod,
Jeg troer paa Hovedet, han heller gif og stod.

Attende Capitel.

Fortsettelse om Heltens Krig.

Nu var alt Krig og Strid i Tankerne besluttet ,
 Ja! næsten i hvert Glas en Musselmannd blev puttet ,
 Og i hver Glaske var for Tusende en Grav ,
 Man ved hver anden Skaal et Feldtslag gjorde af .

Jeg troer, end dette Slag en noget Korstog bliver,
 Begyndt og endet med en større Hast og Iver,
 Ja før enhver Person sin Flaske tømmet har,
 Den halve Rustning alt bereed og færdig var.

Thi, tænkt man havde alt tillavet Seyer: Fanen,
 Og deri tydelig afbildet Alcoranen,
 Hvorved en Musselman, med Halsen udstrakt
 Iaae,
 Og Helten med sin Fod stod trædende derpaa!

Man malte af i Biin Tyrkiens hele Skiæbne,
Og hvis man kunde sig ved Drif til Slag bevæbne
Enhver, min Helt forlængst i fulde Rustning var,
Ja! hele Magazin udi sin Mave bar!

J store Helte, J som 10 Aars Krig udholde,
Kun for en Skioges Skyld, ved Trojæ stærke Volde,
Som nok i Dag den Dag har trodset eders Magt,
Hvis en en Heste-List den havde ødelagt!

Kom modige Achil! som Hectors Død forvoldte!
Ulysses Kunsters Smed! du Agamemnon stolte!
Kom gamle Nestor! kom Tre Aldres vise Mand!
Mon J med mine Folk i Ligning sættes fand?

Mon eders Børne-Leeg og Ti Aars faae Bedrifter,
Som har foræviget en større Skialdres Skrifter,
Mon det fand holde Stand? mon det fand kaldes
stort;
Mod hvad min Helte-Flof har ved et Maaltid gjort?

Her blir i et Minut, en mægtig Krig begyndet,
 Og allerede fort, førend den blir forkyndet,
 Ach mod min store Helt og mod hans tappre Slægt,
 En noget Verdens Folk fand holde Egeværkt!

Ja! ja du ædle Biin! du Mod og Hierte giver,
 Og mangen vigtig Ting ved dig afhandlet bliver,
 Du giver Haanden Magt og Mod i vores Sind,
 Ja i en Bjerne-Hud en Hare hyller ind.

Nu brækkede alt frem den klare Morgen-Røde,
 Nu syntes Biin og Søvn, det tappre Lav at nøde
 Alt gjøre Ende paa sit Feldtog og sit Slag,
 Som blev af samtlige opsadt til næste Dag.

Rittende Capitel.

Enden paa Maaltidet.

Som naar Regierings-Had stridbare Folf op-
vækker,
Og Mand mod anden Mand sit Morder-Sværd ud-
trækker,
Da Rugler, Lod og Krud, da Heste, Sværd og
Folf
Med Jorden-Slag og Raab er Grusomhedens
Folf.

Som da en Balplads i de slagtes Blod afpræger
Bort Had og Bredsomhed med tusend fæle Stræger,
Og da Naturen selv fast gyser ved at see,
At den har skabt et Dyr, saa grumt som Menniske!

Hist en lemlæstet Krop af Blod og Smerte soeder,
Og som et Raade-Tegn sin Død af Fienden beder,
Her Baaben, Heste, Folf paa Jorden dnyges op,
Hist er en Hovedløs og her en nedtraad Krop,

Saaledes

Saaledes Heltens Gulv, skiont en med døde Pander,
 Dog overalt var fuldt af slagne Glas og Rander,
 Hist laae en stor Vocal og sukket for sin Fod,
 Og her en mindre paa sit Hoved knuset stod.

Her nogle Rander laae og græd for sine Hanker,
 Og hist laae Bragene udaf et knuset Anker,
 Alf Tobaks-Piber man utalte regnet har,
 Som deels foruden Stilk, deels uden Hoved var.

Og Brendeviin med Viin de flød som store Strømme,
 Man siger gandske vist, da man lod Gulvet romme,
 Der otte Bogmærads Læs med knuste Stykker
 var,
 Foruden det man haardt og let blefferet har.

Ja, ja! i sliq en Krig hvor Viin og Ollet sætter,
 Hvor Glas og Kande meer end Sværd og Haanden
 mægter,

Hvor Viinen liden Magt og megen Heede gir,
 Der Frydens egne Kar til Bredens Baaben blir!

Livende Capitel.

om Heltens anden Forsamling.

Alt havde Solens Løb sin Middags-Linie maalet,
Og paa den Søndre Kant af Himlens Bue straalet,
Sig atter til sin Seng i Verdens Bester - Hav
Med den for Phaeton (n) fatale Vogn begav.

Det

(n) Phaeton, en Søn af Solen og Nymphen Clymene, blev af Epaphus, Jupiters Søn, skjeldet for uægte, thi; søgte han Forlov af sin Fader Solen engang at maatte føre dens Vogn. Men af Frygt for Himmeltegnet Scorpionen, kom han ud af sin Vey og ey kunde styre Vognen, hvorfors han opbrændte en Deel Lande, han kom for nær, og igien forarsagede Kulde i de andre, thi; blev han slagen med Jovis Lynild og faldt død ned i den Flod Eridanus.

Det over Middag var, men endda vore Helte
 De snive, snørke, snør, og sig i Sengen velte,
 Saa tryg en Rolighed paa alles Dyne laae,
 Som Nattens Teppe end var paa det dunkle Blaae.

Den gyldne Soel sit Lob paa Cirkel-Buen ender,
 Til Therys vaade Mund de hede Læber vender,
 Den søde Nattergal, alt Natten toner ud,
 Og Aftenbakken blev dens søle Sendebud.

Da vognede vor Helt Biberius omsider,
 Han tog sit Uhr at see hvad det paa Natten lider,
 Men til Winkke Glas og Skive knuset var,
 Udi det store Slag man nylig holdet har.

Han op af Sengen stod, han spurgde og fik vide,
 At det for andre Folk igien var Senge-Tide,
 Thi, Klokken var alt Ti; han vækker derpaa op
 I største Hu og Hast den anden Sælfskabs Trop.

Hey!

Hør! Brødre, raabte han: her op af jere Sænger!

Begynde paa en Frisk! gid Pokker sove længer!

Hvad! lystet jer en Dram? de sagde alle Tak!

Og med Fornøjelse en Taar paa Sengen drak.

I samme Øjeblik enhver af Sengen træder,

Og strax var færdig, thi; de laae i sine Klæder,

Soldaten ofte i sin Rustning sove maae,

Og mangen Drikke-Helt til Sengen iflæd gaae.

Hør! sagde Helten: hør! jeg sværger ved min Ære,

Alt jeg saa tørstig er, som nogen Siæl fandt være,

Det bliver best, at vi en Glaske drikke maae,

Ta! svarte hver for sig, det gaaer mig ligesaa!

De drak, jo meer de drak, jo meer de vilde drikke,

Thi, Tørsten voxede, men slukkedes slet ikke,

Som naar den tørre Jord først liden Bæd ske faaer,

Dens Dele siden for et Mads-Regn aaben staaer.

Nu kom man da paa Ord, den Krig de havde lovet,
 Men største Tapperhed med Ruusset var bortsovet,
 En Musselmannd var Glas, og vrede Fienders
 Blod,
 Sig ikke nær saa let, som Viinen spille lod.

Nu saae og fandt man først, hvad Krigens Spli
 medfører,
 Og at der lidet meer end Ord til samme hører,
 Thi, den som først i Gaar i Spidsen var i Slag,
 Indvendre allermest, mod denne Krig i Dag.

En regner meget op om Beyen og dens Farer,
 En anden taler om de raske Janitscharer,
 En svor, at Tyrkerne sit Glas og drikke fand,
 En bander paa, at de draf Brendeviin, som
 Vand.

Kort: mange Farer nu for alles Dyen soæve,
 Og man besluttede sit Feldtog at ophæve,
 Man standser Krigen, men beslutter ligevel,
 Ihvor man fandt en Tyrk, at drikke ham ihel.

Man i Historien den Fred med Ret bør tegne,
 Og Jani (o) Tempel nu for fir Gang lukket regne,
 Som mens det stolte Rom sin Seyer-Palme bar,
 Og til den salmede, kun tre Gang lukket var.

Men at Sælfskabet dog en ledigt Skulde blive,
 Men Prøve paa sin Magt og store Manddom give,
 Man strax besluttede, at skulde drikke Duus,
 Og see, hvo taalte meest, førend han fik et Ruus.

G 2

Du

(o) Janus, er en Søn af Jorden, forestilles med 2de Ansigter, som et Billede paa Forsigtighed, tolv Altene vare byggede for ham, nemlig saa mange som der vare Maanedre i Aaret, i den høyre Haand førte han et Tal af 300. og i den venstre af 65. som betyder Aarets Dage. Romulus bygde ham det første Tempel, som efter Kong Numa Jadsiftelse altid i Krigs-Tider stod aabnet, men i Freds Tider var tilsluttet. Mens den Romerske Regiering varede, var det kun trende Gange tillukket. Første Gang under Numa Pompilio. Anden Gang, efter den anden Puniske. Tredie Gang, efter den anden Actiske Krig eller Søeslaget ved Actium.

Du Orientens Prind, du gamle Kysers Sæde,
 Constantinopolis! du skaale maa af Glæde,
 At dine Dage ey fik disse Helte see,
 Som tordnede med Mord og Ddeleggelse.

Du Hellepontens Muur! indlænkede Casteller!
 Saa mangen Fiendes Skræk! Istolte Dandaneller!
 Jer Fare er forbie, og disse Heltes Mod,
 For denne Gang ey vil bestænke Jer med Blod!

Hos Viin man uden vert sin Regning gierne gjører,
 Og ved de store Glas, man største Pralen hører,
 Men saadan Tapperhed som Behrlys svinder hen,
 Naar Viinen dunster ud, Coujonen blir igien!

En og Livende Capitel.

om Heltens Drikke-Prøve.

Nu blev en Kamp begyndt och gid den var til Ende,
Hvem skal min Muse vel en Seyer-Krands tilkiende?
Hvo var den største Helt, hvo kunde sægte best?
Det var Biberius, som kunde drikke mest.

Men siig mig, hvor jeg skal en saadan Kamp henføre,
Og om jeg ey et Slag til Vands deraf kand giøre?
Ney! ney! skiont Alting flød, saa var det dog en
Vand,
Og Sægte-Pladsen var jo paa det tørre Land.

Man drak den halve Nat, og heel den anden Dagen,
Men endda var der ey en Helt af Marken slagen,
Den gandske Dag forgik, den anden Aften kom,
Men da begyndte alt et Par at tunne om.

Og hen mod Midnats Tid var ifkun tre tilbage,
 Der end saa meget saae, de kunde Glasset tage,
 Saa slumrer een, saa een, og saa den anden hen,
 Sidst var Viberius og Bierbaum kun igjen.

Ret som en modig Hæst de stærke Seener spender,
 Og fræk og fyrig frem ad Mark og Enge render,
 Ja! styrter i sit Løb førend han taale kand,
 Een anden Forsprang gjør, og blir hans Overmand.

Saaledes disse to for Ulvor prøve Bælde,
 Og een den anden vil med Drif til Jorden sælde,
 Med Ryggen mod en Bæg, sad hver udi sin
 Braae,
 Og drak saa fort som de i Glasset kunde saae.

Men som man Staal mod Staal og Steen mod
 Steen vil støde,
 Saa gaaer det altid til, naar lige Kræfter møde,
 En nogen vige vil, men begge Skade taer,
 Saa gif det ogsaa her med vores Helte-Par.

En nogen Undermand i denne Leeg vil være,
Til Slutning Kroppen ey sit Hoved funde bære,
Hvorfor de begge To paa Gulvet toge Plads,
Men endda tomte de en tre a fire Glas.

Tilsidst det stolte Skib for Storm og Hav maae
 bukke,
Hvor længe det end fand mod grumme Bølger puffe,
Saa maatte Bierham og til Slutning seyle af,
Thi, han sit Brendeviin og Aand, med et opgav.

Min Helt Viberius, blev herved Sener-Herre,
Men ach! den Palme var for dyre kjøbt desværre,
Han vel af Striden som en Overvinder gaaer,
Men ved den Feylighed dog fik sit Bane-Saar.

Andet og Livende Capitel.

Om Heltens Død.

D! her en Hændelse, hvorfor min Pen maa grue,
 Af Heltens Hals opgik en blaae og hæftig Lue,
 Ret som naar Spiritus blir stuet udi Brand,
 En Ild, som ingen Kunst og Møye slukke fand.

Man Hielpes-Midler kun forgiaeres her anvender,
 Man baade Vand og Mælk i Heltens Strube render,
 Dog ud i skielvende og klare Luer (*) brød,
 Den Ild og Iysede vor Helt til Grav og Død.

Saa døde vores Helt i sine Ungdoms Dage,
 Det hele Huus blev fyldt med Hulen, Suk og Klage,
 Det heel mærkværdigt er, at i det Element
 Hans Liv blev først begyndt, der blev det ogsaa
 endt.

Han

(*) Tremulæ flammæ.

Han var en værdig Søn af Viinens Gud og Herre,
 Og Viin hans Die-Mælk i Buggen maatte være,
 Han var af Viin, i Viin og blev ved Viinen fød.
 I Viinen var hans Liv, i Viinen blev hans Død.

Man lever for at døe, men døer just som man lever,
 Og Livet i vor Grav af Rygtet Rente kræver,
 Enhver som lige Navn med vores Helt vil faae,
 Med Ham et lige Liv og Vandel føre maae.

Dog holdt, man maae en troe, at Viin vor Helt
 opbrændte,
 Og en at Brendeviin hans tørre Hals antændte,
 Tænk en man slog ihjel en Cæsar (p) udi Rom,
 Fra Capitolio han op til Himlen kom.

G 5

Og

(p) Da Julius Cæsar af Bruto og de øvrige Sam-
 mensvorne var ihjelslaget paa Raadhuset, saa søgte man for
 at dølge deene Misgierning, at indbilde Almuen, han var
 optaget iblandt Guderne.

Og tænke en at vor Helt fik nogen lumpen Ende,
 Men Bacchus ved den Tid gav tydelig tilkiende:
 At han belønne vil vor Heltens Tapperhed,
 Og at hans kiære Son blant Guderne fik Stæd.

De andre Helte som i Drikke-Lavet vare,
 Den rare Hændelse ved Heltens Død forklare,
 Som et Mirakel; ja! de har anholdet om
 Canonisation for Helten udi Rom.

Kort, Helten var alt død, dog med den Roes for
 andre,
 Uovervindelig til Gravens Skiod at vandre,
 Han aldrig Overmand i Drik i Livet fandt,
 Og just i Livets Tab han drikke-Palmen vandt.

Tredie og Livende Capitel.

Om Heltens Begravelse.

Nu var Begravelsen beredet og besluttet,
Men tænk ey, at vor Helt i Gravens Skød blev
purter,

Men, Jordens graadig Arm! min Helt blir ikke
din,

Du gnaver aldrig Kist forvart i Brendeviin!

En værdig Urne og en Alabaster-Krukke,
Min Heltens Levings Støv og Aske skal indslukke;
Saa vidt min Muse veed, er ingen Helt endnu
Begravet paa saa rar og egen Viis, som du!

Just fordi Jlden var vor Heltens Død og Ende,
Man og besluttede hans Legem at opbrænde,
Dog ey med saadan Jld som altid brugbar er,
Hvortil den grønne Skov saa megen Forraad bær.

Det

Det store Stykfsad man med Brendviin fyldet haver,
 Midt derudi en Grav for Helten man tillaver,
 Hvor han i al sin Dragt med Glas i Haanden
 laae,
 Og dernest satte man tolv Stæder Jld derpaa;

Hvorpaa det brændede i tre samfulde Dager,
 Da Jlden slukket var, man Afsen sammenrager,
 Som i en Krukke lagt bestænket blev med Viin,
 Og til Forvaring sadt i Bacchi Tempel ind.

Jeg burde vel min Helt med større Pragt begrave,
 Og ham et Mausolee med største Kunst tillave,
 Men skiont Begravelsen var meget fort, jeg dog
 Derved en Ende fik paa Helten og min Bog.

Register.

A.

				Pag.
Acesta	,	,	,	39
Achelous	,	,	,	32
Achilles	,	,	,	10
Acheron	,	,	,	41
Acrisius	,	,	,	25
Admetus	,	,	,	18
Aeacus	,	,	,	24
Aeolus	,	,	,	29
Aeolus	,	,	,	39
Aethna	,	,	,	30
Aethna (mous)	,	,	,	33. 13
Aethon	,	,	,	29
				Aega

Register.

Agamemnon					Pag. 89
Agenor					24
Aglaja					31
Aglaope					32
Alcimedon					45
Alcmena					11
Amphion					24
Amphitruo					11
Anceæ					35
Antiope					24
Apollo					18
Arcadius					13
Argia					31
Arion					35
Argonautæ					41
Artemisia					45
Asia					30
Astræus					9
Athamas					15
Atlas					13
Atropos					39
Aurora					15

Register.

B.

Bæotien	Pag. 24
Bellona	35
Bithonien	41
Brontes	33

C.

Cadmus	27
Cæsar	103
Calliope	18. 32. 37
Carien	45
Cærops	29
Callirhoe	30
Castor	24
Cephiſſus	40
Ceres	41
Charon	41
Charites	31
Chiron	10
Chloris	34
Elio	37
Clotho	39
	Clp

Register.

Elymene	Pag. 30.	93
Elytemnesira		24
Colchis		41
Coelus	16.	30
Coeus		18
Cyclopes		33
Cyllenius		13
Cymodoce		78
Cytheron		24

D.

Daira		30
Danae		25
Daunia		25
Delos		18
Dice		29
Doris		36

E.

Echo		40
Electra		30
Elysium		43

Ence

Register.

Enceladus	"	"	"	"	Pag. 9
Epaphus	"	"	"	"	93
Epialtus	"	"	"	"	9
Epimetus	"	"	"	"	79
Erato	"	"	"	"	37
Erebus	"	"	"	"	9. 16
Eridanus	"	"	"	"	93
Eris	"	"	"	"	10
Economia	"	"	"	"	29
Euphrosyne	"	"	"	"	31
Eropa	"	"	"	"	24
Europe	"	"	"	"	30
Eurynome	"	"	"	"	31
Euterpe	"	"	"	"	37

F.

Flora	"	"	"	"	34
-------	---	---	---	---	----

G.

Ganymedes	"	"	"	"	72
Glauce	"	"	"	"	78

H.

Halia

Register.

H.

Halia					Pag 78
Hebe					72
Hector					10
Helena					24
Helicon					14
Hercules					II. 41
Hestia					31
Hieran					39
Hippata					39
Horæ					29
Hyla					41
Hippocrene					14

I.

Ianthe					30. 31
Ianus					97
Iapetus					9
Iason					41
Icelus					16
Ino					15
Irene					29
					Iuno

Register.

Juno	Pag. 11
Julius Caesar	103

L.

Lachesis	39
Larissa	25
Latona	18
Learchus	15
Leda	24
Lemnos	33
Lethe	43
Leucosia	32
Leucothoe	15
Ligea	32. 78
Liparen	39
Lysia	30
Lycus	24
Lyrionpe	40

M.

Maja	13
Marpesus	45

h 2

Mars

Register.

Mars	Pag. 33.	35
Matuta	15	
Mausole	45	
Medusa	14	
Melice ta	15	
Melpomene	32.	37
Mercurius	13	
Minerva	35	
Minos	24	
Momus	65	
Morpheus	16	
Mors	42	

N.

Narcissus	40	
Nectar	40	
Nemesis	24	
Nereus	10	
Nereides	78	
Nestor	89	
Nilus	27	
Nisa	27	

Register.

D.

D ceanus	Pag. 30
Denchoe	30

P.

P allas	35
Pan	40
Pandora	79
Paris	10
Parcæ	39
Parthenope	30. 32
Parus	45
Pasithea	31. 78
Pegasus	14
Peleus	10
Pelops	72
Perseus	14. 25
Pilumnus	25
Pindus	14
Pisinoe	32
Phaeton	93
Phantasus	16
Phœnice	35

Register.

Philyra	Pag.	30
Phlegethon		43
Phlegon		29
Phobctor		16
Phæbe		18
Phoebus		12
Pleijades		13
Plejone		30
Plothe		72
Plutho		39
Pollux		24
Polydectus		25
Polymeria	13.	37
Polyro		31
Pompholyge		30
Pontus		27
Priamus		10
Prometheus		79
Protheus		35
Phragmon		33
Pyrois		29

R.

Rhadamantus

24

Rho.

Register.

Rhodope	s	s	s	Pag. 31
Romulus	s	s	s	18

S.

Sarpedon	s	s	s	24
Satyr	s	s	s	24
Semele	s	s	s	27
Sergesta	s	s	s	39
Seriphus	s	s	s	25
Silenus	s	s	s	28
Spio	s	s	s	78
Sirene	s	s	s	32
Sterope	s	s	s	32
Strongyle	s	s	s	39
Styr	s	s	s	46

T.

Tantalus	s	s	s	72
Thetys	s	s	s	10. 16. 30
Therpsichore	s	s	s	32. 37
Terra	s	s	s	9
Thalia	s	s	s	31. 37
Thallote	s	s	s	29
Thelxropia	s	s	s	32

The

Register.

Themis	"	"	"	"	Pag. 29
Thetis	"	"	"	"	10
Thrace	"	"	"	"	30
Titan	"	"	"	"	16. 29
Triton	"	"	"	"	35
Tros	"	"	"	"	72
Tyche	"	"	"	"	30
Tyndarus	"	"	"	"	24
Typhon	"	"	"	"	9

U.

Ulysses	"	"	"	"	89
Uranie	"	"	"	"	37

V.

Venus	"	"	"	"	10. 33
Vesta	"	"	"	"	16. 30
Victoria	"	"	"	"	46
Vulcanus	"	"	"	"	33

X.

Xanthe	"	"	"	"	30
--------	---	---	---	---	----

Z.

Zethus	"	"	"	"	24
--------	---	---	---	---	----

